

Naša,
Vaša i
Njihova
Hrvatska

SADRŽAJ:

1. Pismo generalu Mirku Norcu i Marku Perkoviću Thopsonu:

Svi zajedno suprotstavimo se ovom nevidenom valu antihrvatstva!

Hrvatski list 05. lipnja 2008.

Na Dan branitelja sud je izrekao duboko nepravednu presudu generalu Mirku Norcu koja predstavlja uvredu i provokaciju. Moja bol i osjećaj nepravde preduboki su Gospodine Perkoviću, vas ne žalim zbog napada koje doživljavate, nego vam ovim tekstom iskazujem poštovanje. Vrijeđa me što vas napadaju zbog navodnoga antisemitizma. Podrijetlom sam iz obitelji stradalih u holokaustu, al i nači n na koj i vas se napada oživljava sjećanja na optužbe totalitarnih društava

2. Molitva hrvatskih branitelja Gospi u Lourdesu

Hrvatski list 19. lipnja 2008.

Potpuno smo svjesni da uloga povijesti nije u okretanju prošlosti već u stvaranju danas i sutra, a da će ishod bitke za istinu o hrvatskoj povijesti značajno utjecati na hrvatsku državu, narod i ljude u vremenu koje je pred svima.

Zašto ove, 2008. godine, na trg nisu došli predstavnici Hrvatske akademije, Sveučilišta, Matice hrvatske; gdje je bio ministar znanosti i edukacije i svi drugi koji su danas potrebni i odgovorni u bitci za istinu o obrani i stvaranju hrvatske države?

3. Hrvatsku treba braniti

Hrvatski list 3. srpnja 2008.

Thompsona najviše napadaju Slavko Goldstein, Ivo Banac i Vesna Pusić. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene - nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade. Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku

Pjevali smo 1991. godine Juru i Bobana. Ta je pjesma bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće

4. Thompson i Woodstock

Hrvatski list 17. srpnja 2008

Moćni nikad nisu shvaćali dobrotu, mir i mlade

Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dvaju razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno i jer se u prvi plan ne stavljaju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču

5. Moj doček Zvonka Bušića (1)

Hrvatski list 28. kolovoza 2008

Pred Božić 1998. pisao sam Bušiću u zatvor: "Vaša je obveza da se vratite u Hrvatsku i širite mir među ljudima, bez obzira na vjeru i nacionalnost."

6. Moj doček Zvonka Bušića (2)

Hrvatski list 11. rujna 2008

Prije odgovora na pitanje je li Bušić terorist, oni koji ga takvim bespogovorno smatraju, neka odgovore na pitanje je li se Jugoslavija koristila državnim terorizmom unutar i izvan zemlje protiv Hrvata

7. Nove antisemitske i antihrvatske laži o dijamantima -

Hrvatski list 2. listopada 2008

Što se tiče dijamanta, bio bih ponosan da se doista radi o židovskom blagu. U onim teškim danima Ovčare, Dubrovnika, razaranja i ubijanja cijele Hrvatske, uz međunarodno ne-

razumijevanje i blokadu nabavke oružja, prognanici, bolesnici, žene, djeca, starci i branitelji dramatično su trebali da nam se omogući obranu života svakog čovjeka i cijelog naroda. Ako je židovskim dijamantima to omogućeno, onda je to najbolje ikada upotrijebljen novac, bilo čiji, a ne samo židovski

8. Dr. Juraj Njavro, čovjek koji je izrastao iz velike škole patnje hrvatskog naroda!

Hrvatski list 25. rujna 2008

Napad na Vukovar bio je i izravna bitka između JNA i četnika s jedne, i dr. Njavre s druge strane. Oni su sa svih strana i svim oružjima napali ljude i grad, ubijajući, ranjavajući i razarajući - čineći zlo, a on se zatvorio u svoju bolnicu, u kiruršku salu i činio dobro. Što je bilo više napada i stradanja, to je on duže operirao i pomagao

9. Nove antisemitske i antihrvatske laži o dijamantima

Hrvatski list 02. listopada 2008

Što se tiče dijamanta, bio bih ponosan da se doista radi o židovskom blagu. U onim teškim danima Ovčare, Dubrovnika, razaranja i ubijanja cijele Hrvatske, uz međunarodno nerazumijevanje i blokadu nabavke oružja, prognanici, bolesnici, žene, djeca, starci i branitelji dramatično su trebali da nam se omogući obranu života svakog čovjeka i cijelog naroda. Ako je židovskim dijamantima to omogućeno, onda je to najbolje ikada upotrijebljen novac, bilo čiji, a ne samo židovski

10. Prodajom Inina udjela MOL-u prevareni su branitelji i mali dioničari!

Hrvatski list 09. listopada 2008

Braniteljima je Vlada uskratila pravo na raspolaganje imovinom uvlačeći ih u novu rasprodaju nacionalne imovine za nekoliko kuna na računu

11. Ministar pravosuđa – stručnjak ili političar?

Hrvatski list 16. listopada 2008

12. Zdravi grad

Hrvatski list 23. listopada 2008

Zdravi gradovi u ratu, pojedinačno i kao mreža (Dubrovnik, Vinkovci, Osijek, Split, Metković, Rijeka, Pula, Sisak) ispisali su veličanstvene stranice hrvatske povijesti, hrabrosti, čovječnosti i vjere, istinski pozivajući na novi a Europi i svijetu toliko potrebni humanizam. Nakon rata pridružili smo se stvaranju države i ponovno krenuli među ovaj predivni i napaćeni narod da mu iskažemo ljubav i divljenje, pružimo ruku i okupimo ga, pozovemo da ima nade i da možemo graditi bolju i Hrvatsku i svijet. Sada je u Zagrebu ponovno održan Kongres zdravih gradova, vjerojatno najvećeg pokreta zdravlja današnje Europe i svijeta. Zagreb je bio domaćin, a cijela Hrvatska na prvoj crti zalaganja za bolji svijet.

13. Nemojmo se boriti protiv zla, nego povedimo bitku za dobro!

Hrvatski list 30. listopada 2008

Gospodine premijeru, odabrali ste tri suradnika (Šimonović, Karamarko i Faber) u borbi protiv mafije, organiziranog kriminala, terorizma ... Upozoravam Vas da se od Abrahama na ovamo zna da treba okupiti najmanje deset dobrih ljudi. Okupite dobre ljude, vjerujte prije svega u vlastiti narod. U Hrvatskoj ima puno dobrih ljudi

14. Završeni predsjednički izbori u SAD-u i započeti Predsjednički izbori u RH

Hrvatski list 13. studeni 2008.

Nije izabran zato što je crnac, nego zato što ima bolje ideje. I u Hrvatskoj je vrijeme za promjene

15. Istina o Hrvatskoj državi

Hrvatski list 27. studeni 2008.

Dvadeseto stoljeće u Europi bilo je vrijeme kolonijalizma, totalitarizma i rata, uz potpuno oslanjanje na oružje, mržnju, nasilje, suđenje i osvetu. Samo se Hrvatska uspješna obranila. Teško je ovakvu istinu i saslušati i razumjeti, a kamoli prihvatiti. Još ju je teže obrazložiti, opisati i dokazati. Ipak, upravo je to istina koju vam nastojim iskazati

16. Neka im Bog oprostí sve laži o Tuđmanu

Hrvatski list 11. prosinca 2008

Dr. Tuđman kojemu sam bio savjetnik, volio je vlastiti narod, ali nije imao predrasuda ni prema komu. Otkad sam mu postao savjetnik pa do smrti nikad ga nisam čuo da negativno govori o drugim narodima i vjerama. Bio je svjestan politike granica u današnjoj Europi i nije tražio promjene za Hrvatsku.

17. Goldsteinova knjiga 'Hrvatska 1918. – 2008.' pamflet je koji vrijeđa žive i mrtve

Hrvatski list 25. prosinca 2008

Tražim od Haaškog suda da ne rabi ovu knjigu, od akademske zajednice i medija da se ne koriste njome jer je u suprotnosti s istinom. Od javnih knjižnica tražim da ju ne naručuju, a od ministra prosvjete da ju ne koristi u edukaciji. Od autora i recenzenata tražim da se ispričaju javnosti, a od Mesića i Sanadera da se ograde od ulizivačkih pohvala

18. Hrvatska Hanuka 2008

Hrvatski list 1. siječnja 2009.

Sjedimo sa zagrebačkim rabinom na Trgu bana Josipa Jelačića i gledamo ukrašene božićne borove i ogromnu Menoru. Poštujem svih, ali moj Božić je s' "Ranjenim Kristom" u svim hrvatskim domovima koje smo branili, a Hanuka u domovima Židova kojima smo pružili pomoć

19. Hrvatsko bi iskustvo moglo doprinijeti prekidu sukoba u Gazi!

Hrvatski list 8. siječnja 2009.

Svijet koji ne vidi, ne čuje i ne rabi hrvatska iskustva sprječavanja genocida i zaustavljanja rata, već tome čak sudi, nema šanse izbjeći buduće ratove, genocide i nuklearnu katastrofu. A mi smo prvi na svijetu pokrenuli sprječavanje genocida i etničkih progona. Hrvatska obrana je prva u kojoj se nije na nasilje odgovorilo nasiljem. Silu smo rabili samo u slučaju neuspjeha nenasilne obrane, i to što manje i što kraće

20. Zašto mislim da je Goldsteinova „Povijest“ neprihvatljiva

Hrvatski list 19. veljače 2009

Povijest obrane moralno je nasljeđe koje predajemo svojoj djeci i narodu kako bi bili bolji ljudi i stvarali bolju Hrvatsku. Svijetu prenosimo svoje iskustvo, za pomoć ljudima bilo gdje kada i m je potrebno. Odgovornost prema budućnosti obvezuje nas na istinu, ne zbog mržnje, progona, razaranja ili kažnjavanja, već kako bismo činili i ostvarivali dobro

21. Komu je stalo do demonizacije Hrvatske

Hrvatski list 26. ožujka 2009.

Zločini 1945. uvreda su za sve žrtve prije 1945. Današnja intelektualna, sveučilišna, medijska, politička i akademska Hrvatska drastično je podijeljena stavom o prihvaćanju demonizacije Hrvata ili ne. Ovo se nastavlja napadima na obranu Hrvatske, branitelje, predsjednika Tuđmana, Katol ičku crkvu ... Hrvatsku treba osloboditi demonizacije u zemlji, svijetu i prije svega pred mladima Hrvatske

22. Dajmo žrtvama lijepu riječ i pravo na grob!

Hrvatski list 16. travnja 2009.

23. Moje predavljanje knjige o Thompsonu

Hrvatski list 7. svibnja 2009.

U demokraciji je samo jedan odgovor na članak, predavanje, knjigu ili pjesme koje vam se ne sviđaju. Napravite drugi članak, drugo predavanje, drugu knjigu i druge pjesme. Klima progona Thompsona nespojiva je s načelima demokracije

24. Presuda Glavašu i našem pravu na sjećanje!

Hrvatski list 14. svibnja 2009.

Sramota je što se u obranjenom Osijeku prije počelo suditi Glavašu koji je vodio obranu, nego onima koji su je planirali i zapovijedali

25. Što je prava hrvatska kriza?

Hrvatski list 21. svibnja 2009.

Hrvatska nije bila u krizi dok se branila od agresije, stvarala državu, međunarodno uključivala, razvijala demokraciju. Znala je što hoće i povezivala ljude. Hrvatska je trebala zatim stvoriti svoj ih deset zapovijedi, međutim krenula je putem «zlatnog teleta». To je prava hrvatska kriza

26. Na ovim izborima nitko nije pobijedio

Hrvatski list 11. lipnja 2009.

Birači su svojim glasovima samo pozvali izabrane da se dokažu rezultatima. Pobjednike ćemo znati za četiri godine kada vidimo što je postignuto

27. Sanaderova ostavka državnički je čin

Hrvatski list 09. srpnja 2009.

Sanader je svojom ostavkom pozvao Hrvatsku da sagleda svoje stanje i donese što prije odluke nužne za rješavanje sadašnjih teškoća i budućeg razvoja. Upoznati se s postojećim stanjem i pokretanjem što većeg broja ljudi trebalo bi što brže. Da bi on to postigao, odlučio se za metodu 'Crnog labuda', koju je ostvario svojom ostavkom. Mislio je i želio dobro

28. Langova analiza predsjedničkih kandidata

Hrvatski list 13. kolovoza 2009.

Birajmo na temelju doprinos obrani zemlje, karaktera i sposobnosti kandidata!

29. Križ naš svagdašnji

Hrvatski list 27. kolovoza 2009.

Križ je poziv na moralne vrijednosti u ovoj moralnoj krizi

Na kraju mandata današnji predsjednik RH svojim najvećim uspjehom smatra umirovljenje hrvatskih generala jer je tako navodno spriječio državni udar. Državni udar je kazneno djelo i za njega se provodi istraga, suđenje i kažnjava se, a ne šalje se u mirovinu. Istina je da nikakvog plana državnog udara nije ni bilo

30. Ne nasjedajmo na Radmanov traktat protiv demokracije!

Hrvatski list 10. rujna 2009.

Tuđman je vjerovao da samo ponosan narod može biti slobodan, a samo ponosan čovjek sretan. Nekad se to činilo 'nediplomatski', ali kada nakon Tuđmanove smrti stranci nisu došli na pogreb, a narod se u nepreglednoj koloni tišine, korak po korak, penjao uz Pantovčak, bilo je više dostojanstva, nego u današnjim manifestacijama naših i stranih političara na koje narod ne dolazi

31. Hrvatska se prestala brinuti za mir i humanizam!

Hrvatski list 24. rujna 2009.

Skrivanje, laganje i razaranje prošlosti spada među najveće zločine sprječavanja ostvarivanja sadašnjosti i pripremanja za budućnost. Ne dajte se zavarati pričama da sila ne može razoriti sjećanje i ubiti ideale. Na žalost, njih se može razoriti, a kada su mrtvi, ne može ih se oživjeti

32. I danas politika manipulira Jasenovcem kao i 50 jugoslavenskih godina

Hrvatski list 22. listopada 2009.

'Pravo na grob' zbog nerazumijevanja i zlonamjernosti izokrenuto je u navodno miješanje kostiju pa je tako spriječen pokop žrtava. Tuđman nikad nije tražio pomirenje, već je smatrao da je s hrvatskom slobodom, vrijeme i ustaša i partizana postalo prošlost, a da se danas koristi samo da dijeli mlade

33. Bio je heroj svima

Hrvatski list 5. studenog 2009.

In Memoriam

Umro je dr. Marek Edelman, liječnik, zapovjednik ustanka u varšavskom getu. Bio je učitelj čovječnosti, domoljublja, liječništva i – židovstva

34. Dokle sežu granice hrvatskog sluganstva

Hrvatski list 3. prosinca 2009.

Do kada će nam hrvatske granice određivati stranci

Hrvatska politika i javnost o tome znaju nedopustivo nedovoljno, hrvatske granice i njihove promjene otvorene su rane koje se hrvatska politika gotovo ne usudi liječiti

35. Ocijenimo politiku prije i poslije Tuđmana

Hrvatski list 10. prosinca 2009.

Pa ćemo spoznati koliko je bio velik

Deseta obljetnica smrti prvoga hrvatskoga predsjednika

36. Kardinalova misa nade

Hrvatski list 17. prosinca 2009.

Kakav je ovo svijet - istoga dana Barracku Obami Nobelova nagrada za mir, hrvatskim generalima suđenje u Haagu, a prodane hrvatske duše zapovjedile pretres stanova hrvatskih časnika

37. Je li Josipovićeva pravda za Hrvatsku ili je to pravda nad Hrvatskom

Hrvatski list 07. siječnja 2010

Pravda je osloboditi Hrvatsku i sve optužene u Haagu od sramotne optužbe za zločinački pothvat, ali o tomu SDP-ov kandidat ne govori. Zločin je agresija, obrana je junaštvo. Dok se ova pravda ne ostvari, sve drugo je manje vazno. Ova pravda je glavna obveza predsjednika RH

38. Moje pismo predsjedniku Josipoviću

Hrvatski list 21. siječnja 2010

Hrvatska već deset godvdaina nema ni viziju ni strategiju, u svijetu je ponižena i ne shvaćena, u zemlji je došlo do rascijepa politike i društva, ljudi su podij eljeni i sukobljeni, opljačkani i odbačeni. Zaustavljen je razvoj demokracije, besramno smo zaduženi, ograničene su mogućnosti javnog govora, proširena je korupcija, prodaje se vlastita zemlja, nemamo međunarodne politike, mnogi su u siromaštvu, a mladi nezaposleni. Hrvatska je deset godina bez misli, nade i dostojanstva

39. Pošta: Moje pismo dr. Ivi Josipoviću - otvorite Hrvatsku mišljenju!

Hrvatski list 04. veljače 2010

Gospodine Lang niste sami ni jedini u svojim molitvama za Hrvatsku!

40. Povlačenje tužbe nije stvar srpsko-hrvatske nagodbe nego spoznaje i očuvanja istine!

Hrvatski list 11. veljače 2010

Ni predsjednik Josipović, ni Vlada, ni Sabor nemaju moralno pravo zataškati svijetu istinu o stradanjima koja su se dogodila, a povlačenjem tužbe protiv Srbije za genocid, to bi se dogodilo

41. Bog me spasio

Hrvatski list 04. ožujka 2010

i ostavio da branim hrvatski narod od svih laži

Razgovarao: Ivica Marijačić

42. Moje otvoreno pismo predsjedniku Srbije Borisu Tadiću

Hrvatski list 11. ožujka 2010

Da su se Hrvati mogli vratiti u svoje domove, Oluja nebi bila potrebna i Srbi ne bi otišli!

43. Ovo je zločin riječima prema hrvatskom narodu

Hrvatski list 18. ožujka 2010

44. Hrvatski bijeg od slobode

Hrvatski list 25. ožujka 2010

Na Nadinom ću grobu moliti za nju!

Hodočašće u Krašić na misu povodom 50 godišnjice smrti bl. Kardinala Alojzija Stepinca i sve nakon toga

45. Dr. Esther Gitman:Stepinac je spasio najmanje 400 Židova

Hrvatski list 01. travnja 2010

Kao i mnogi Hrvati, i Stepinac je želio nezavisnu Hrvatsku, ali se već u svibnju 1941. odbio pridružiti Paveli ću u dvjema diplomatskim misijama - posjetima vojvodi od Spoleta i traženju od Vatikana da službeno prizna NDH. Nacistički general u Zagrebu izjavio je: "Da ma koj i biskup u Nj emaćkoj ovako javno govori, ne bi se živ spustio s propovjedaonice."

46.

Pismo generalu Mirku Norcu i Marku Perkoviću Thopsonu:

Svi zajedno suprotstavimo se ovom neviđenom **valu antihrvatstva!**

Na Dan branitelja sud je izrekao duboko nepravednu presudu generalu Mirku Norcu koja predstavlja uvredu i provokaciju. Moja bol i osjećaj nepravde preduboki su

Gospodine Perkoviću, vas ne žalim zbog napada koje doživljavate, nego vam ovim tekstom iskazujem poštovanje. Vrijeđa me što vas napadaju zbog navodnoga antisemitizma. Podrijetlom sam iz obitelji stradalih u holokaustu, al i nači n na koj i vas se napada oživljava sjećanja na optužbe totalitarnih društava

Jedna od najznačajnijih ljudskih obveza i pravo je borba protiv antisemitizma. Prije svega protiv predrasuda protiv Židova kao grupe, vjerskih, rasnih ili etničkih. Antisemitizam se iskazuje na razne načine, od osobne mržnje ili diskriminacije protiv pojedinih Židova do nasilnih gapada mase ili čak državne policije ili vojske protiv cijele Židovske zajednice.

Ono obvezuje i na borbu protiv predrasuda prema ma kojoj drugoj vjeri, narodu ili rasi. Zbog toga želim istaknuti da je antihrvatstvo predrasuda protiv Hrvata kao naroda, vjerslcii politički. Ako danas na internetu potražite pojam antihrvatstvo, naći ćete 948 navoda.

Sagledavanje i stvarna ocjena antihrvatstva jedna je od značajnijih obveza javnih intelektualaca u današnjoj Hrvatskoj. Ovo je važno za dobrobit i dostojanstvo samih Hrvata, ali i drugih naroda i vjera u Hrvatskoj. Obveza je braniti Hrvatsku upravo istinom jer je istina jedina prava borba protiv antihrvatstva.

Do danas odgovorne institucije u Hrvatskoj, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Matica hrvatska Sveučilišta i fakulteti, stručna društva i društva za ljudsk~ prava, Hrvatska televizija i vodeći mediji pa čak ni državna tijela, Saborski odbor za ljudska prava, nisu ozbiljno razma~ trili ovo važno pitanje.

Kako se iskazuje antihrvatstvo

Zbog toga, potaknut stalnim prisustvom ovakvih predrasuda, svjestan dugoročne štete koju one nanose hrvatskom narodu i budućem ugledu i uspjehu Hrvatske u svijetu i neposredne i direktne nepravde prema domoljubima, braniteljima, obrani i stvaranju Hrvatske, smatram da je obveza da se sa ovim predrasudama suoči i da im se suprotstavi.

Antihrvatstvo se iskazuje:

Razbijanjem unutarnjeg dostojanstva samih Hrvata, počevši od odbacivanja pripadanja do otvorene autoagresije na vlastiti narod; Sirenjem i nametanjem laži, preuveličavanjem negativnih događaja, iskrivljavanjem smisla i istina o Hrvatima i Hrvatskoj;

Iskazivanjem mržnje i/ili diskriminacije protiv pojedinih Hrvata ili cijeloga hrvatskoga naroda; Nasiljem mase, naoružanih grupa, državne policije i vojske protiv hrvatskih zajednica, zlostavljanjem, terorom, razaranjem kulturnih i vjerskih objekata, pljačkom, etničkim progonom i ubijanjem.

Osjećam i obvezu kao član radne skupine (zadužen za stradanje) koju je imenovao dr. **Franjo Tuđman**, kao predsjednik Republike, na čelu sa g. **Nikicom Valentićem**, da prikaže i potakne iskazivanje istine o Hrvatskoj u 20 stoljeću. Kako ova skupina do sada nije opozvana, ističem očiglednu potrebu ovakvoga rada.

Ovim putem ističem posebnu odgovornost povjesničara u HAZU i drugih akademskih ustanova diljem Hrvatske, da je značajna odgovornost i njihove struke za nastanak antihrvatskih predrasuda. Do danas nisam čuo nikakvo objašnjenje nositelja povijesnih disciplina zašto je došlo do ovih propusta. Od javnosti se očekuje da smatra i prihvati samorazumljivim nemogućnost iskazivanja istine o prošlom vremenu, i da bez rasprave odobri akademsku aboliciju i bez šutnje o optužbama protiv Hrvatske.

Razmatranje sljedećih tema smatram nužnim za suočavanje i zaustavljanje antihrvatstva: istinito ustavno određenje stvaranja temelja današnje hrvatske države, granice Hrvatske prije i poslije II. Svjetskog rata. Nezavisna država Hrvatska, Jasenovac, Bleiburg i Križni put, Alojzije Stepinac, odnos prema vjeri i posebno Katoličkoj crkvi, Goliotok, **Josip Broz Tito**, Franjo Tuđman, obrana Hrvatske i Bosne i hercegovine, suvremeni odnos sa susjednim narodima i Židovima i, konačno, odnos prema ratnim zločinima – međunarodno, u regiji i Hrvatskoj.

Svaki od ovih razloga ubuduće ću i znatno duže obrazložiti kao izvore stvaranja antihrvatstva – korištanjem, tajeњem i iskrivljavanjem istine, neadekvatnim uključivanjem u edukaciju kako u školi tako i javnosti uopće, nedovoljnim ispravljanjem u svijetu stvorenih predrasuda, napadanjem i grubom cenzurom u medijima pojedinaca koji traže istinu.

Hvala Zagrepčanima što su izašli na trg

Ističem da se zauzimam za otvoreni pristup, slobodno iznošenje raznih stavova, uz toleranciju i međusobnu spremnost da otvoreno iznesemo i saslušamo različita stajališta i tako ostvarimo nužan korak u oslobađanju istine iz njene zatočenosti u bolnim i subjektivnim viđenjima i nasljeđu pojedinaca i grupa. Neposredni povod za otvaranje ove teme jest odnos prema 30. svibnju, Danu braniteUa grada Zagreba s i s tim povezanim događajima.

Ujutro toga dana, sud u Zagrebu izrekao još jednu, višegodišnju kaznu generalu **Mirku Norcu**. Ova je kazna duboko nepravedna; njezino izricanje nakon odnosa suda u Haagu prema vukovarskoj trojci, nakon presuda za Dubrovnik i zločine u Bosni i Hercegovini, nakon izbjegavanje suđenja za zločine prilikom agresije JNA na Hrvatsku i pokazivanja nedostatka i dostojanstva i pravde; izricanje presude Norcu na Dan branitelja izravno je vrijeđanje i provokacija. Ovakav odnos je poznat i zove se Bijeg od slobode.

Ovom prilikom želim zahvaliti hrvatskim liječnicima braniteljima koji su odmah osudili ovu presudu time pozvali cijelu intelektualnu zajednicu da im se priključi. Želim zahvaliti i Zagrepčanima koji su se navečer na koncertu **Marka Perkovića Thompsona** okupili u ljubavi za Hrvatsku i želji da doprinesu njenoj budućnosti, a pri tom su ignorirali ove provokacije.

Gospodine Marko Perkoviću Thompsonu, moja bol je duboka, prije svega zbog ubijenih i stradalih u obrani Hrvatske, optuženih, osuđenih i zatvorenih hrvatskih generala. Ne zato što sam protiv istine i odgovornosti za zločine, već upravo za to što sam za nju. Zbog kleveta protiv predsjednika dr. Franje Tuđmana i zbog cjelokupne agresije laži, zbog poticanja predrasuda antihrvatstva kojim se ugrožava hrvatska dostojanstvo, budućnost i sloboda. Zahvalan sam vam što ste osjetili ovo za Hrvatsku biblijsko vrijeme. Gospodine Perkoviću, vas ne žalim nego vam ovim tekstom iskazujem poštovanje. Osobno me povrijedilo što vas se napada i zbog navodnoga antisemitizma. Ja sam podrijetlom iz obitelji stradalih u holokaustu, potaknuo sam sazivanje velikoga skupa protiv antisemitizma 1991. godine na trgu, gdje ste vi pjevali. Te smo godine nastojali zaštititi Židove gdje god je bilo moguće i potrebno, tijekom rata (Dubrovnik, Mostar, Zenica, Sarajevo ...), prvi sam ušao u oslobođeni Jasenovac 1994. godine. Spreman sam da se otvoreno i istinito ocijene i kritike protiv vas, ali način na koji vas se napada samo oživljava sjećanja na optuživanja u totalitarnim društvima, na tragične posljedice antisemitizma te traži našu odgovornost danas da se suprotstavimo antihrvatstvu i spriječimo sve bolne posljedice kojima ono vodi.

Na kraju, gospodine Marko Perkoviću i cijenjeni čitatelji, a posebice mladi, žene i branitelji, moja temeljna volja je bila i jest da djelovanjem i znanjem doprinosim zdravlju u Hrvatskoj i posvuda u svijetu. O prošlosti ne govorim zbog gledanja unatrag već zbog njezine važnosti za sadašnjost i budućnost. Ne smije se zaboraviti jer nam je sjećanje nužno da bismo bili ljudi, da bismo bili narod, da bismo voljeli, branili i stvarali Hrvatsku.

Molitva hrvatskih branitelja Gospu u Lourdesu

Potpuno smo svjesni da uloga povijesti nije u okretanju prošlosti već u stvaranju danas i sutra, a da će ishod bitke za istinu o hrvatskoj povijesti značajno utjecati na hrvatsku državu, narod i ljude u vremenu koje je pred svima.

Zašto ove, 2008. godine, na trg nisu došli predstavnici Hrvatske akademije, Sveučilišta, Matice hrvatske; gdje je bio ministar znanosti i edukacije i svi drugi koji su danas potrebni i odgovorni u bitci za istinu o obrani i stvaranju hrvatske države?

U povodu dana branitelja grada Zagreba održana su športska natjecanje branitelja i mladih, predavanje o ulozi branitelja Zagreba u Domovinskom ratu, okrugli stol o problemima oboljelih od PTSP-a, otvorena je izložba fotografija, izvedena kazališna predstava, izložene su brojne knjige i dva dana prikazivane snimke iz obrane Hrvatske; iskazana je počast poginulim braniteljima, u katedrali održana sveta misa zadušnica za sve poginule i umrle branitelje, održana je svečana procesija Majci Božjoj od Kamenitih vrata; branitelji i članovi njihovih obitelji u velikom šatoru na Trgu bana Josipa Jelačića dva su se dana družili s građanima, da bi na kraju pred deseticima tisuća građana bio održan koncert Marka Perkovića Thompsona.

Kako je moguće da je u tako bogatom multimedijском događanju na glavnom trgu Zagreba i Hrvatske najveći interes medija i udruga registriranih za zaštitu ljudskih prava izazvao ustaški znak na kapi jednoga dječaka? Kako to da u cijeloj toj manifestaciji od iznimne političke, kulturne i duhovne važnosti nije prepoznata bitka za Hrvatsku - za istinu o povijesti stvaranja i obrane hrvatske države?

Istina je ljudska potreba

Razloga je mnogo, no najvažniji je da istina nije neka prirodna pojava koja samo čeka da ju otkrijemo i znanstveno objasnimo. Istina je ljudska potreba i ljudsko djelo. Nju su prečesto oblikovali interesi onih koji su imali najviše moći. Dramatično je hrvatsko iskustvo bezobzirnoga političkoga nametanja povijesne istine tajenjem, izmišljanjem, uveličavanjem, umanjivanjem i iskrivljavanjem činjenica. Svjesni ove temeljne spoznaje, odgovorni smo i za iskazivanje hrvatske povijesti. Umjesto prihvaćanja postojećega spoznajne pretpostavke o mogućnosti nezainteresiranog pristupa u ime 'prave' znanosti, neophodno je otvoreno prepoznati pritisak moćnih i suočiti se s njim. Ljudski se je bojati, ali hrabrost da istinu iskažemo u lice moćnima pokazali smo i u zastrašujućim okolnostima. Imali smo kada naučiti da unatoč opasnosti ne smijemo zaboraviti etičku i političku dužnost da hrabro govorimo i u situaciji kad nismo potpuno 'slobodni'. Zato treba ponoviti gdje se sve i kako danas vodi bitka za istinu o stvaranju i obrani Hrvatske.

Vodi se na suđenjima u Haagu i Hrvatskoj. Od početka suđenja generalu Blaškiću pokrenuta su hodočašća od Hrvatske do Haaga i kroz cijelu Hrvatsku za pravdu i istinu. Na ovim se hodočašćima pješice prelaze tisuće kilometara i uz maksimalnu se skromnost potpuno predaje molitvi. Moleći i nogama za višu Božju pravdu i istinu. Posljednje hodočašće branitelja od Ovčare do Srđa trajalo je 25 dana, a započelo je 7. travnja, dana kada je započelo suđenje generalu Gotovini.

Istinu tražimo i sustavnim istraživanjem uloge žena u obrani Hrvatske. Tražimo ju i knjigom o hrvatskim pravedicima. Hrvatski intelektualci okupljeni oko Hrvatskog kulturnog vijeća odbacili su optužnicu kojom se nameće hipoteka hrvatskoj državi i slabi njezin položaj u međunarodnoj zajednici, i rade na projektu i knjigama - Haaški sud «Zajednički zločinački pothvat- Što je to?»

Vodeći medicinski časopis Hrvatske, *Croatian Medical Journal*, svoj je svjetski ugled u velikoj mjeri stekao radovima o medicini i ljudskim pravima u ratu. Hrvatski časopis za javno zdravstvo ima stalnu rubriku o zdravstvenoj zaštiti u Domovinskom ratu.

A najdramatičniji zahtjev za istinom nesumnjivo su samoubojstva branitelja. Do danas se ubilo skoro dvije tisuće hrvatskih branitelja!?! Kad bi naša stopa samoubojstava vrijedila u Americi, do sada bi se ubilo više od sto tisuća američkih vojnika! A kada bismo se u Hrvatskoj brinuli o braniteljima kao što se u Americi brinu o svojim veteranima, kad bi u nas vrijedila američka stopa samoubojstava, u nas bi do sada na sebe ruku diglo manje od deset naših branitelja!!!

Neposredno prije proslave Dana branitelja u Zagrebu, od 20 do 27 svibnja organizirano je 16. hodočašće hrvatske vojske i policije u Lourdes pri kojem su hrvatski branitelji hodočasnici proveli i 30 km dugo hodočašće od Tarbesa do Lurda. U 150 godina od pojave Gospe Lurdske Hrvatska je vojska jedina vojska iz neke katoličke zemlje koja je u tom razdoblju ostvarila obranu države i naroda.

Hrvatski su branitelji u Lourdesu sastavili i Gospi uputili sljedeću molitvu:

Molim Božju pravdu za generala Gotovinu jer duboko vjerujem da pravda ljudima bez Bolje pomoći nije moguća Za Generala Gotovinu molimo: jer je bio zapovjednik «Oluje» kojom je konačno izborena sloboda hrvatskoga naroda i njegovo pravo na Hrvatsku državu;

jer je nakon nemoći UN-a i svjetske zajednice da upotrijebe silu i zaustave nasilje genocida u Rwandi i Srebrenici, «Oluja» pokazala da se zločin nasilja može slomiti i genocid spriječiti.

Za Hrvatski narod molimo:

da spozna istinu o stvaranju i prihvati odgovornost za svoju državu i dostojanstvo vlastite slobode

Za svijet molimo:

da shvati istinu o obrani Hrvatske i upotrijebi ju na dobrobit drugih ljudi, mira i stvaranje boljega svijeta.

Kako znamo tko govori istinu? Boreći se za ispravan duhovni i etički odnos, pritom se i sami mijenjajući i razvijajući osobnim i društvenim šegrtovanjem radi znanja, smisla i istine.

Sjećam se da sam istoga dana pred 18 godina nakon velikog skupa na ovom trgu, povodom konstituiranja prvog Hrvatskog sabora i izbora dr. Franje Tuđmana za predsjednika Republike Hrvatske, ostao sam s uzori tim kardinalom dr. Franjom Kuharićem u razgovoru o vremenu koje proživljavamo, što predstoji i što ćemo postići. Vrlo brzo potom organizirali smo u Centralnoj apoteci prvu izložbu o ljudskim pravima, a na samom su trgu prvi puta javno i glasno čitali Univerzalnu deklaraciju o ljudskim pravima. Među nama je bio i generalni konzul SAD-a, g Michael Einick

Zajedno branitelji i mladi

Zašto ove, 2008. godine, na trg nisu došli predstavnici Hrvatske akademije, Sveučilišta, Matice hrvatske, gdje je bio ministar znanosti i edukacije i svi drugi koji su danas potrebni i odgovorni u bitci za istinu o obrani i stvaranju hrvatske države?

Došli su branitelji kako bi iskazali vrijeme pred 18 godina i vi mladi da progovorite sa 18 godina. Najjači smo zajedno: branitelji i mladi. Napadaju li nas zbog toga? O tome drugi put. Govoreći o našoj, njihovoj i vašoj borbi za istinu treba se prisjetiti da je Sokrat bio spreman na smrt zbog istine. Onaj isti Sokrat koji je onom glasovitom "Znam da ne znam" tvrdio da je baš neznanje početak puta znanja. Branitelji su ginuli mladi za Hrvatsku, povodom dana branitelja odali smo im počast, pomolili se i obvezali da smo i mi spremni na bitku i opasnosti zbog istine o obrani i stvaranju Hrvatske. Potpuno smo svjesni da uloga povijesti nije u okretanju prošlosti već u stvaranju danas i sutra, a da će ishod bitke za istinu o hrvatskoj povijesti značajno utjecati na hrvatsku državu, narod i ljude u vremenu koje je pred svima.

Hrvatsku treba Braniti

Thompsona najviše napadaju Slavko Goldstein, Ivo Banac i Vesna Pusić. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene - nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade. Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku

Pjevali smo 1 991 . godine Juru i Bobana. Ta je pjesma bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće

Napad na koncert? Nije napadnut koncert Marka Perkovića Thompsona ni 77 uglednih intelektualaca koji su se suprotstavili ovakvim osudama. Dosadašnja rasprava nije poštovala istinu, ravnopravnost i dobronamjernost. Odmah se pokušalo značajno umanjiti broj nazočnih na koncertu, a znatno uveličati broj ljudi s ustaškim znakovima i iskazivanjem mržnje. Besmisleno je Thompsonov mač naziva 'pseudokeltskim' .

Stalna je neravnopravnost u medijima: *Jutarnjem listu* i *Globusu*, ali i na HTV-u. Intervjui vodećih napadača banalnom su bahatošću 'ukrašeni' njihovim slikama preko cijelih stranica, dok drugi ne mogu iznijeti svoje stavove. Komentari s weba: *kljuna*, *love69*, *lungomara* i *Zedesa* dobijaju više prostora od branitelja ili intelektualaca koji drukčije misle. U *Otvorenom* HTV-a raspravlja se potpuno zatvoreno o braniteljima. Kritičari nisu pokazali ni najmanju želju da s onima koje napadaju i koji drukčije misle vode dijalog i omoguće im da iznesu svoje stavove.

Ne priznaje se pravo drukčijih stavova, 'drugih nema' dobronamjernost, dakle, nije ni potrebna?!

Tko je napao

Slavko Goldstein, publicist, ugledni stariji javni intelektualac. više puta rukovodilac raznih židovskih organizacija i **prvi predsjednik Hrvatske socijalno-liberalne stranke (1989.-1990.)**. Istaknuo je da danas 'Za dom - spremni " Nijemcima zvuči kao "Heil Hitler", i da su nekadašnje (prije 65 godina) ustaške postrojbe tim istim pozdravom polazile u pohode na lička, kordunska, istočno-hercegovačka i srednjobosanska sela gdje su puškama i noževima ubijale djecu, njihove sestre, braću, majke, očeve, djedove i bake.' Goldstein smatra da 'istinu dugujemo svima, živima i mrtvima, baš svima, podjednako. A poštovanje dugujemo mnogima, i živima i mrtvima, ali ne baš svima.'

Vesna Pusić, političarka, predsjednica kluba zastupnika HNS-a i odbora za praćenje pregovora s EU-om.

Ocijenila je da je koncert Marka Perkovića Thompsona obilježavala 'ustaška ikonografija i šovinističke poruke', da je policijski inspektor koji je reagirao 'spasio obraz cijeloj naciji i cijeloj zemlji', a da vlada 'šalje poruku da ne želi sankcionirati tu vrstu šovinističkih incidenata'.

Ivo Banac, političar, predsjednik HHO-a, bivši zastupnik i predsjednik Liberalne stranke.

On smatra da 'u svijetu i dalje postoji predrasuda da je Hrvatska jedna, blago govoreći, problematična i kvazi fašistička zemlja pa je zadatak politike, javnosti, inteligencije i raznih ustanova da takvu predrasudu potisnu, a ona ne će nestati dok se Thompson predstavlja neupitnim nevinašcem i veselo se razmahuje svojim pseudo keltskim mačem nad Jelačić placom. '

Za istup 77 intelektualaca smatra da 'imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio.'

Istupio je i **Vlatko Silobrčić**, akademik. Imao je više javnih funkcija. Nazvao je 77 intelektualaca 'akademicimakonzervativcima s autističnim pristupom nacionalnom identitetu'. Radi se o neukusnoj usporedbi protivnoj medicinskoj etici. **Petar Ciganović**, čitatelj kolumnist, napisao je za Grupu 77: 'Nisu to intelektualci niti stručnjaci, to su licemjeri koji žele da društvo bude prema njihovoj slici, mjeri i interesu'. Oglasio se i **Zoran Pusić**, i više anonimnih čije je stavove *Jutarnji list* prenio s internetskih stranica ..

Što je napadnuto?

Zajednička poruka ovih napada stav je da je Hrvatska tijekom II. svjetskog rata bila fašistička država, da je ova ideologija dio njezina suvremenoga nastajanja i obrane, da se u svijetu misli da je takva i danas, da ima i opravdanja za takve stavove, da se ovakvi stavovi šire među mladima - da je Hrvatska opasnost za Evropu. Ovaj su stav iznijeli jedna političarka, koja predstavlja Hrvatsku u Evropi, političar koji predstavlja ljudska prava i dugogodišnji ugledni član Židovske zajednice. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene - nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade.

Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni odjeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku.

Konačno, ni sada 30. svibnja 2008., kada se sve iskazalo u centru Zagreba, na Dan branitelja nisu došli zahvaliti ni moliti za poginule, nisu došli misliti, saslušati, vidjeti i raspraviti u šator i nisu došli na koncert.

Najviše mi je žao zbog Goldsteina koji ima vlastito iskustvo progona i stradanja u vrijeme holokausta i zna da se istinu mora proživjeti. Ali upravo velika stradanja i šezdesetgodišnja introspekcija strahota holokausta, nameće nemilosrdnu odgovornost prema budućnosti.

Treba biti istinit, jasan i promišljen.

Napadnuti su hrvatski branitelji, obrana, stvaranje i karakter hrvatske države. U današnjoj Hrvatskoj napadanje je postalo neupitno. Pitanje je smiju li se napadnuti braniti i smije li se braniti napadnute.

Ovoga puta ne samo što se smije, već se i mora braniti. Zbog toga sam potpisao istup 77 intelektualaca. To nije dovoljno i na ovom mjestu idući put, i gdje god bude moguće, odgovorit ću na ove optužbe. To smatram obvezom prema istini, moralu i vjeri.

Smisao i poruka branitelja 30. svibnja 2008.

Zbog svih - mladih, javnosti, politike, međunarodne zajednice, a možda i zbog pomoći shvaćanju onih koji su napali, treba iskazati i smisao i poruku branitelja.

Molitva

Ljudi vole život i malo je toga zbog čega ga se odriču. Dali bi život za našu djecu. Za što još? Bi li ga dali da brže uđemo u Europsku uniju? Za Jadranski pojas? Za pobjedu svoje stranke na izborima? Mali broj ljudi može izravno izabrati između života i nekoga plemenitog cilja. Na prvom su mjestu poginuli hrvatski branitelji. Oni su svoj mladi život uložili u obranu vlastitoga naroda od progona i očuvali slobodu hrvatske države. Uložili su tisuće mladosti, života, milijun godina života u svakom dijelu Hrvatske.

Dan branitelja grada Zagreba započeo je misom zahvalnosti u katedrali Sv. Stjepana. Tamo se okupilo mnoštvo da se zajedno i svaki za sebe povežu sa Bogom, međusobno, s mrtvima i s još nerođenima - da se zahvale poginulima, da vole Hrvatsku i mole za njih i za nju.

Mišljenje

Najveća opasnost svakoga vremena nedostatnost je istinskoga mišljenja, uključujući i namjeru da se mišljenje poistovjeti sa znanstvenim znanjem ili političkom moći.

Sokrat je za mjesto boravka odabrao tržnicu, mjesto gdje se susreće narod i vodi dijalog s sugrađanima. Na Jelačić placu postavljen je šator, izložene su knjige, pjesme, sjećanja, fotografije, dnevници, analize - prikazivani snimci. Vođen je dijalog s tisućama građana, posebno mladih.

Najviše se željelo i nastojalo poticati mišljenje. Vrijednost mišljenja posebno se iskazuje u trenucima kada se zlo nameće, a društvo kolabira. Tada je mišljenje bitno jer pomaže prosuđivati konkretno. Oluja misli omogućuje razlikovati dobro i zlo, lijepo od ružnoga. Kad je sve u pitanju, mišljenje može spriječiti katastrofu. Simbol poslušnosti a odsustva mišljenja je Eichmann. On nije mogao komunicirati, niti govoriti, jer nije bio sposoban misliti. Život poslušnosti i potrošnje ugodan je život jer na minimum smanjuje potrebu mišljenja.

Kada su se narod i Hrvatska suočili s agresijom i progonom, ljudi koji su mislili postali su branitelji. Mišljenje branitelja nije stvorilo nove istine ni akademike, ali je pomoglo da se razlikuje dobro od zla, zaštititi ljude, spriječiti progon hrvatskog naroda i obraniti Hrvatsku.

Glazba

Napadi na pjevače nisu česti, ali ih je bilo. Zbog suradnje sa nacistima, napadani su Edith Piaf, i Maurice Chevalier. Poslije su im se ispričali. U Hrvatskoj je početkom sedamdesetih osuđen i onemogućen Vice Vukov. I njemu su se ispričali. Sada je na redu Marko Perković Thompson. Nije mudro napadati glazbu. Radije razmislimo o glazbi u obrani Hrvatske.

Okupljeni na Glazbenoj slušaonici Matice hrvatske 27. svibnja, uz predavanje Krešimira Brlobuša, slušalo se *Lenjingradsku simfoniju*. Za vrijeme nacističke opsade Lenjingrada 1941. godine, Šostakovič je komponirao simfoniju koju su 1942. godine svirali gladni glazbenici, a za siromašne su vani stavljeni zvučnici. Ovu glazbu postala simbolom odbrane protiv fašizma, ne samo u Rusiji nego i u drugim zemljama. Simfonija je izvođena na brojnim muzičkim, kulturnim i političkim događanjima i ušla je u povijest ne samo kao glazbeno djelo nego i akt ujedinjena naroda. Lenjingradska simfonija pripada cijelom svijetu.

Za vrijeme opsade Dubrovnika 1991. godine, JNA i crnogorski četnici pucali su s brda iz topova, mitraljeza i pušaka, s mora iz ratnih brodova i iz zraka, iz aviona. Odgovorila si im pjevanjem djeca 'Malog raspjevanog Dubrovnika' (kasnije su pjevali Svetom Ocu Ivanu Pavlu 11.), Delo Jusić, Marko Brešković, Buco i Srđan, klapa Ragusa, klavir u 'Argentini' ... Kad su pogodili Zelence, Delo je odgovorio sa 'Kad zazvone zvona.' Na 200. godišnjicu Mozartova rođenja, 5. prosinca, održanje svečani koncert. Idućeg dana JNA je svom snagom artiljerije napala i razarala Grad. Zapalili su Stradun i veliki dio grada u zidinama. Usprkos opasnosti, ljudi su se okupili i uspjeli ugasiti vatru. Idući dan, novi koncert. Božićni koncert održala je Ruža Pospiš-Baldani, tada. predsjednica Hrvatskog Crvenog Križa. Krajem studenog dr. Bernard Kouchner, danas ministar vanjskih poslova Francuske, s nekoliko uglednih intelektualaca došao je i bio s nama za najtežih dana obrane Dubrovnika. Slušao je našu glazbu u Gradu i 'Argentini'. Kad je vidio kako se branimo, priključio se obrani i odustao od 'pomoći' odvođenjem djece, žena i staraca. Za Novu godinu vratio se je s Barbarom Hendrix i nacionalnim orkestrom iz Toulusa, koji su u crkvi Male Braće održali

koncert Bacha i Mozarta. Dubrovnik se obranio i glazbom. U to vrijeme želio sam da se, u znak zahvalnosti za međunarodnu pomoć, u Dubrovniku svake Nove godine održi koncert potpore i solidarnosti s gradom u nevolji. Da je to učinjeno, do danas bi bili održani koncerti za New York, Washington, Moskvu, London, Madrid, Istanbul, gradove u Libanonu, Kini, Indoneziji, Mianmaru ... Možda se još može? Uvijek treba pomoći ljudima u nevolji!

Duga je hrvatska tradicija obrane glazbom. 'U boj, u boj' je Ivan pl. Zajc napisao 1876. a deset godina kasnije ju je unio u operu 'Nikola Šubić Zrinski'. U prosincu 1989. pred početak rata, 'U boj, u boj' pjevao je Vice Vukov u Lisinskom.

Na početku agresije na Hrvatsku veliki broj naših uglednih pjevača otpjevali su nezaboravnu 'Moju domovinu', a Tomislav Ivčić obratio se svijetu pjesmom 'Stop the War in Croatia'. Vice Vukov pjevao je 'To je tvoja zemlja'. Hrvatsku su napadali, razarali, progonili i ubijali - a ona je ustala, snažnija nego ikada, otvarajući domove kolonama prognanih, tražeći nestale, okupljanjem žena, neumornim radom liječnika i medicinskih sestara i podizanjem, pogibanjem, ranjavanjem, invalidnošću i nezaustavljivim okupljanjem branitelja, koji su u boju i u boju pretvarali snove i pjesme u stvarnost hrvatske države.

Kada je početkom rata bombardiran Zagreb, akademik Frano Parać sjedio je sa stanarima svoje kuće i građanima cijeloga grada u podrumu. Čuli su se avioni, rastao je strah od bombi i onda sve ponovno. Godine 1993. skladao je I. Simfoniju i u I. stavku izrazio ratnu anksioznost, strah i neizvjesnost rata, sa stalnim tam, tam, tam, trombona koji se pretvaraju u bum, bum, bum, bubnjeva i onda - isto. Za Vukovar je Miroslav Škoro spjevao 'Ne dirajte mi ravnice', a Slavoniju je pjevao Kićo Slabinac. U Dalmaciji je bio Thompson s Čavoglavima, Ranko Boban je pjevao 'Moju Hercegovinu' a iz Srednje Bosne se javio Parni valjak i 'nada bolnice u Biloj'. Tereza je bila svuda. Ova je glazba djelo zajedničkog stvaranja glazbenika, naroda i branitelja u hrvatskim gradovima i prostorima, za vrijeme trenutaka i vremena, opasnosti, straha, molitve, progona, razaranja i ubijanja jačajući ponos i nadu, da izdržimo i da svoji na svome, odlučujemo o svojoj sudbini.

Branitelji, dragovoljci, na početku rata nisu imali dovoljno ni oružja ni ljudi ni - pjesama. Partizanske pjesme pjevali su agresori sa zvijezdom dok su bombardirali Zagreb, Dubrovnik, Osijek i ubijali vukovarske pacijente na Ovčari. Morali smo pjevati, da bismo izdržali, da bi smanjili strah, da bi iskazali vjeru u Hrvatsku i vlastitu ljubav za nju. Tada smo pjevali i 'Juru i Bobana'. Ova pjesma je 1991. bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora ni pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće.

Obrana Hrvatske glazbom, nastajanjem, riječima, poticanjem, mjestima i vremenu izvođenja i značenjem slušanja, u svom je temelju glazba dostojanstva, vjere i nade za Hrvatsku. Ovo je glazba slobode država, ravnopravnosti naroda i ljudskih prava svakog i svih.

To je glazba koja povezuje Evropu.

Thompson i Woodstock

Moćni nikad nisu shvaćali dobrotu, mir i mlade

Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dvaju razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno i jer se u prvi plan ne stavljaju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključujući i ljudska prava (OSCE) pitanjima antisemitizma bavi se, intenzivno od 2004. godine. I na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu održanoj u Španjolskoj 2005. sudjelovali su i uglednici poput **Andrew Bakera** iz Američkog Židovskog Kongresa i prof. **Gerta Weisskirchena**, člana njemačkog parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma.

U ljeto 2007. godine rabin Baker u **Dubrovniku je hrvatskoj ministrici vanjskih poslova Kolindi GrabarKitarović** iznio «uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata hrvatske rock zvijezde Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik **Mesić** izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Posjet predstavnika OSCE-a Hrvatskoj

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3.rujna 2007. godine «ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj». U njemačkoj se ambasadi sastao s **Ivom i Slavkom Goldsteinom**, **Žarkom Puhovskim**, tadašnjim predsjednikom HHO, **Tomislavom Jakićem**, savjetnikom Predsjednika RH, **Slobodanom Uzelcem**, tada državnim tajnikom, **Radovanom Fuchsom**, pomoćnikom ministra, **Ivicom Buconjićem**, državnim tajnikom i **Filipom Dragovićem**, pomoćnikom ministra, a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, **Ognjenom Krausom** i **Sanjom Zorišić-Dabrović** («stara» Židovska zajednica). U razgovorima su iznesene sljedeće ocjene o Thompsonu i stavovi o stanju u Hrvatskoj.

Suprotstavljanje ekstremizmu: Hrvatska je aktivni partner u programima OSCE-a, posebno preventive. Premijer Sanader i s njim HDZ oštro se distanciraju od desnog ekstremizma; danas vodeći političari - Mesić, Račan i Sanader - pokušavaju ispuniti nastali vakuum davanjem pozitivnih primjera; hrvatske se vlasti energično odnose prema zločinima s antisemitskim predznakom unapređenjem zakona i osposobljavanjem policije i državnih odvjetnika; obnova ustaških simbola je još uvijek sramotna; Hrvatska je spremna izvršiti zahtjeve međunarodne zajednice, kako se traži, posebno bliskom i istinskom suradnjom sa MKSJ; «Trebamo individualnu potporu u borbi protiv zločina mržnje, antisemitizma i ksenofobije kao i promoviranju pomirenja»; uspoređivana je hrvatska i srpska folk muzika. **Pozitivne ocjene Thompsona:** Marko Perković nacionalni je junak iz devedesetih - umjetničko ime datira iz hrvatskog rata za nezavisnost kad je nosio pušku Thompson; muzika i sam pjevač su «više ili manje domoljubni», pjesme se mogu smatrati provokativnim ali ne ispunjene mržnjom (osim jedne pjesme) i ne treba ih smatrati opasnim; Thompson je «simbol nacionalnog hrvatstva»; politički utjecaj na mlade ne treba precjenjivati; ova «alternativna muzika» sigurno jača anti institucionalne odnose; ministar školstva Primorac je namjeravao privatno prisustvovati Thompsonovom koncertu, ali kad je odgođen zbog kiše naknadnom koncertu nije prisustvovao; nakon posljednjeg koncerta, Thompson je izjavio da «nikada nije podigao ruku fašističkim pozdravom».

Novija povijest Hrvatske još nije analizirana: ovo razdoblje povijesti tek treba sustavno ispitati; hrvatska auto-percepcija još nije prošla adekvatnu povijesnu ili kritičku analizu. Zbog toga «margina-

lizirani mladi ljudi» prečesto izražavaju svoje proteste simbolima iz ustaškog vremena; ne može se jasno razlikovati patriotizam od ustaškog nacionalizma jer postoji sivo područje; problematičnim odnosima Srba i Hrvata dominira prijateljstvo i mržnja proteklih desetljeća, politički savezi i genocidni zločini.

Negativni utjecaj Thompsona: Thompsonova se popularnost očituje u činjenici daje 40.000 ljudi - većinom mladih - došlo na njegov koncert pred ljetne praznike. Neki su nosili simbole iz nacističkog vremena; jedna pjesma uzima temu iz hrvatske fašističke prošlosti i počinjenih zločina; Thompson predstavlja opasnost jer jača nacionalističko raspoloženje; na koncertima, on izvikuje ustaški poziv na okupljanje, «Za dom!» i potiče masu da odgovori «Spremni»; Thompson je izraz profitera i neriješenih socijalnih sukoba nastalih u sjeni Tuđmana. Vladajuća stranka mora napustiti svoj nedostatak jasnoće prema stavovima ekstremne desnice; na nedavnom Thompsonovu koncertu zabilježeno je i utuženo 17 povreda zakona. Preporučeno je da se pismom zahvali predsjedniku Mesiću za njegov odlučni stav u borbi protiv desnog ekstremizma; da se upita direktora HTV za stav o emitiranom koncertu, i hoće li budući koncerti biti popraćeni kritičkim komentarom; Zarku Puhovskom preporučeno je da pripremi simpozij suvremenih povjesničara, sociologa i političkih znanstvenika iz raznih država za raspravu o «odnosu prema nedavnoj prošlosti» a kardinalu Lehmannu da o ulozi Thompsona govori s predstavnicima Katoličke crkve u Hrvatskoj.

Međunarodne ocjene Thompsona u jesen i zimu 2007.

U svom govoru pred Helsinškim odborom američkog Kongresa, prof. je Weisskirchen za Thompsonove nastupe rekao «ne samo da su vezani za ustaške slogane, nego i na stvami način postoji neka vrsta neonacizma na njegovim koncertima". U izvještaju OSCE-a o stanju nakon tri godine rada borbe protiv antisemitizma 1.studenoga 2007. godine, prof. Weisskirchen se žalio na nedovoljnu potporu svom radu od strane država članica.

«Ove godine samo jedna država je dogovorena, Hrvatska. Na žalost nije bilo poziva iz drugih država». Naveo je razgovore u Hrvatskoj s «više predstavnika vlade i Židovske zajednice», s ciljem postizanja suglasnosti s «hrvatskim sugovornicima, da ma kakve nacionalističke pojave treba ugušiti u zametku». Istaknuo je i «uznemirujuća zbivanja» u vezi s pjevačem zvanim Thompson koji je počeo isticati razne simbole ustaškog vremena na koncertima».

Pred Božić, ABC je izvijestio da će u Australiji nastupiti "kontraverzni Hrvat Thompson", imenovan po strojnici, s ekstremno nacionalističkim pjesmama koje glorificiraju hrvatsku nacističku prošlost. Naveli su da je u Maksimiru bilo oko 50.000 ljudi, mnogo obučenih u uniforme ustaša, fašističkog režima koji je podržavao Hitlera. Po **Ephraimu Zuroffu** iz Simon Weisenthal centra, mnogi su pozdravljali nacističkim pozdravom, a da Thompson nikada nije osudio simbole koji predstavljaju progon i masovno ubijanje Židova i Cigana. Jednog od svjetski najuglednijih gradskih vijećnika koji je u Chicagu na funkciji već 35 godina, **Bernarda Stona**, Židova, pokušalo se je nagovoriti da spriječi koncert Thompsona u Chicagu, a zbog optužaba za antisemitizam i neonacizam. Fra **Jozo Grbeš** ga je zapitao zašto Židovi dopuštaju ovakvu zloupotrebu židovskog stradanja. Koncert je održan. Konačno, ovih je dana u otvorenom je pismu SDP-u grupa intelektualaca i javnih djelatnika navela koncert Thompsona kao « ... očit primjer potiranja vrijednosti antifašizma i demokracije ... uzvikivanjem profašističke poruke *Za dom spremni*, isticanjem ustaških simbola te šovinističkim skandiranjem ... »

Sjećanje na mladost

Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dvaju razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno i jer se u prvi plan ne stavljaju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču. Drugi je razlog što me progoni jedna usporedba: kolovoza 1969. godine u Woodstocku je održan najveći festival mladih moje generacije. I tamo je na prekide padala kiša. Prisustvovalo je oko 200.000 mladih, nastupilo 32 glazbenika. U trenucima značajnih sukoba i promjena u zemlji, mladi su se okupili muzikom i u izuzetnom miru slavili mir i ljubav. No vodeći su urednici tražili da se koncert prikaže kao socijalna katastrofa - kao gužva u prometu, kao nepodobno ponašanje, kao neodgovornost policije ... Samo 18

godina kasnije izdana je marka, a Woodstock festival je zauvijek ušao u legende kulture ... Bez obzira koliko se mojim vršnjacima i današnjoj omladini primjerenom učini usporedba Woodstocka i Thompsonova nastupa na Jelačić placu, neporeciva je činjenica da su moćni oduvijek teško shvaćali prekrasnu dobrotu, brigu i mir mladih. Dio moćnih Evrope i svijeta bahato, banalno i površno ocjenjuju vrijeme i događaje obrane i stvaranja Hrvatske. Olako se postavljaju krive dijagnoze i nameće pogrešna terapija. Teško da u ovakvu svijetu i može biti drukčije. No to je samo razlog više da Hrvatska sama, dostojanstveno, slobodno i otvoreno istraži istinu o sebi. Javne ocjene i napisi koji podsjećaju na onu *«tko drukčije kaže, taj kleveće i laže i osjetit našu će pest»* nemaju moralnu vrijednost i ne vode nikamo.

U kolovozu Woodstocku je održan najveći festival mladih moje generacije. I tamo je na prekide padala kiša. Prisustvovalo je oko 200.000 mladih, nastupilo 32 glazbenika. U trenucima značajnih sukoba i promjena u zemlji, mladi su se okupili muzikom i u izuzetnom miru slavili mir i ljubav. No vodeći su urednici tražili da se koncert prikaže kao socijalna katastrofa - kao gužva u prometu, kao nepodobno ponašanje, kao neodgovornost policije ... Samo 18 godina kasnije izdana je marka, a Woodstock festival zauvijek je ušao u legende kulture ... Bez obzira koliko se mojimvršnjacima i današnjoj omladini primjerenom učini usporedba WOQdstocRa i Thompsonova nastupa na Jelačić placu, neporeciva je činjenica da su moćni oduvijek teško shvaćali prekrasnu dobrotu, brigu i mir mladih

13. OBLJETNICA OSLOBOĐENJA HRVATSKE OD SRPSKE OKUPACIJE

Prilog istini o Oluji, obrani i stvaranju Hrvatske države

Riječima Emila Zole, izrečenima prije više od 100 godina, ja danas branim Gotovinu,
Oluju i Hrvatsku

Pokojnom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu za prošlost, generalu Gotovini za danas i hrvatskoj
mladosti za sutra

Hrvatska mora biti ponosna na Oluju i na činjnicu da je njome zaustavila genocid u Bihaću i humanitarno spasila i pomogla na tisuće Hrvata, Bošnjaka, Srba. Prvi put u povijesti jedna je država predvidjela opasnost od genocida i spriječila ga

Nesposobnost međunarodne zajednice da zaustavi krvoproliće na Balkanu spada među najteže osude međunarodnih odnosa. To je sramota koju Ujedinjeni narodi nikada ne će sprati sa sebe. Tretirati zločince kao što su Milošević, Karadžić i Mladić ravnopravno s drugima i s poštovanjem zapravo je recept za genocid

Tražio sam od predsjednika Tuđmana da Hrvatska vojska zaustavi nasilje genocida, kako se u Bihaću ne bi ponovila Rwanda 1994. i sada Srebrenica 1995., budući da međunarodne snage to nisu uspjevale ni željele. Dr. Tuđman je zapovijedio da se spriječi genocid!

Prije deset godina Sveti Otac Ivan Pavao II. U Mariji Bistrici proglasio je blaženim uzoritog kardinala Alojzija Stepinca u nazočnosti Franje Kuharića, predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana i stotina tisuća vjernika.

Tom prilikom darovao sam mu svjedočenje, „Ranjenog Krista“ u kojem sam iznio da se u teškim trenucima mora ostvariti dobro u praksi bez obzira na uvjete. Bio sam svjedok i znao sam koliko su strašne posljedice praktičnog neuspjeha – ali sam bio uvjeren da je moguće ostvariti i dobro. U svjedočenju o *Oluji* iz Knina 1995, dobio sam poruku: „Zgrade su srušene, tijelo je ranjeno, a duša je očuvana. Čuvajte dušu.“ Uplašio sam se pred ovim Kristom. Bože, koliko sam se bojao. Hoće li Hrvatska znati očuvati dušu. Hoće li prepoznati i pružiti pomoć „Ranjenom Kristu“. Danas u Haagu Međunarodni sud sudi Oluji, a niti zazumije niti koristi hrvatsko iskustvo u zaštiti humanitarnih logora i bolnica, sprečavanju, mržnje i genocida, jačanju nenasilja i povezivanja dobrih ljudi.

Danas se u hrvatskoj nastoji potisnuti u zaborav *Oluja* i cijela obrana Hrvatske, prečesto prešućuje i iskrivljuje istina, pogrešno informira svijet, krivo sudi i nadasve oduzima pravo mladima na istinu i njezino korištenje u izgradnji slobode kao boljih ljudi.

Svjedok sam i sudionik stradanja i obrane Hrvatske, kroz cijelo vrijeme i svugdje, proživio sam snagu naroda; kao najbliži suradnik i savjetnik predsjednika Tuđmana poznajem njegovu volju i akcije, a kao liječnik i znanstvenik svjestan sam odgovornosti za istinu. Zato u tijeku aktualnog haškog suđenja Oluji i Hrvatskoj iznosim ovo svjedočenje s nadom da će svijet shvatiti, Hrvatska prepoznati, a mladi prihvatiti istinu. Ovo svjedočenje s osobitim poštovanjem posvećujem pokojnom predsjedniku Republike Hrvatske dr. Franji Tuđmanu.

Genocid

Hrvatska je država prva država koja je provela sprečavanje genocida.

U Haagu se sudi vojno-redarstvenoj akciji Oluja oslobođenju Hrvatske i prvom uspješno spriječenom genocidu (u Bihaću) u kolovozu 1995. godine. *Oluju* se naziva zločinačkom akcijom, optužuje i predsjednika Tuđmana, ministra Šuška, a i nekoliko stotina pripadnika tadašnjeg političkog i vojnog vodstva Hrvatske iz tog doba.

Kao tadašnjem savjetniku predsjednika Hrvatske i veleposlaniku u Ministarstvu vanjskih poslova za humanitarna pitanja, sudi se i meni. U sprečavanju etnočkog progona i genocida, zalagao sam se za sprečavanje odlaska Hrvata iz Srednje Bosne, prekid oružanog sukoba Hrvata i Bošnjaka.

Sudjelovao sam u zajedničkom humanitarnom djelovanju, pokušaju sprječavanja genocida u Srebrenici i pokušaju humanitarne i nenasilne zaštite Bihaća.

Na temelju međunarodnih stavova, vlastitog djelovanja i iskustva, kad su napadom na Srebrenicu 9. Srpnja i, zatim, izvršenim genocidom u tom gradu izravno prekršene rezolucije VS UN-a 819 i 824 o zaštićenim zonama, tražio sam od predsjednika Tuđmana da Hrvatska vojska zaustavi nasilje genocida kako se u Bihaću ne bi ponovila Rwanda 1994. i sada Srebrenica 1995., budući da međunarodne snage to nisu uspijevale ni željele. Dr. Tuđman je zapovijedio da se spriječi genocid!

Oluja

Hrvatskom vojno-redarstvenom silom spječeno je nasilje genocida u Bihaću.

Sud u Haagu je godine 2007. osudio Milana Martića, bivšeg vođu hrvatskih Srba, na 35 godina zatvora zbog kriminalnog pothvata, nasilnog uklanjanja većine Hrvata, Muslimana i drugih nesrba iz tečine teritorija Hrvatske i velikih dijelova Bosne i Hercegovine, kroz više od četiri godine agresije. Martić je smatrao zajednički život, „na našim srpskim područjima nemoguć“. Do 1994. tzv. RSK postala je praktički u potpunosti srpska. Još 21. veljače 1992 Rezolucijom 743 VS UN-a osnovan je Rezolucijom 740 od 7. travnja i angažiran UNPROFOR. Na žalost u nazočnosti UNPROFOR-a gosinama se provodio progon Hrvata, uz stotine zločina i ubijenih. Kroz to vrijeme Hrvatska je nastojala mirotvorno (otpor Dubrovnika, blokada prognanika 1994.), diplomatski (Z⁴ 1995. godine) medijski (Summit u Kopenhagenu 1995.) i humanitarno (konvoji Libertas, „Bijeli Puta za Novu Bilu“, konvoj za Bihać 199.) provesti oslobođenje Hrvatske i zaustaviti oružane sukobe, masovna nasilja i genocid u Bosni i Hercegovini. Hrvatske se je za oslobađanje spremala i vojno.

Uksano proljeće 1995. Hrvatska je bila vojno spremna za oslobađanje, no ne i humanitarno (međunarodno razumijevanje, odabir trupa, priprema humanitarnog ulaska, blokiranje područja zahvata od pljačke i razaranja, sprječavanje odvođenja i odlaska srpskih stanovnika). Trebalo nam je još nekoliko mjeseci pripreme. Međutim, nakon Srebrenice, više se nije smjelo čekati kako ne bi došlo do masovnog nasilja i genocida, koje su srpske strane već provodile suprotno Rezolucijama 719 i 724 bez suprotstavljanja UNPROFOR-a.

U tim uvjetima obavjestio sam predsjednika Tuđmana da su nenasilne metode iscrpljene i savjetovao ga da Hrvatska vojska izvrši akciju pomoći „Unterlassene Hilfeleistung“ i istaknuo Zakon dobrog Samaritanca koji zaštićuje od suđenja za štete nastale takvom pomoći.

Odmah po zaustavljanju napada na Bihać i oslobođenju Hrvatske, proveli smo niz humanitarnih akcija, zaštite pacijenata u kninskoj bolnici, poticaj Srba na ostanak (kamp UN u Kninu i drugdje), spašavanje napuštenih starih Srba, prihvat Hrvata progananih iz Banje Luke i Srijema te prihvata u Kuplenskom, zatim povratka Bošnjaka iz Kladuše. Nakon *Oluje* Hrvatska je nastavila diplomatski i mirotvorno oslobađanje Srijema i Istočne Slavonije.

Treba žaliti sve stradale, kao i stradale pri oslobađanju Europe i Japana. 1945. godine, ali trebami biti i ponosni da je ovaj put stradanja bilo manje a pomognutih više, trebamo biti ponosni na *Oluju* i na činjenicu da smo zaustavili nasilje genocida i pružili humanitarnu pomoć desetinama tisuća Bošnjaka, Hrvata i Srba.

Tuđman

Vizija, znanje i akcije prvog hrvatskog predsjednika ključne su u stvaranju i obrani hrvatske države.

Predsjednik Tuđman vodio je tri strateške akcije – samostalnost države (od referenduma do usvajanja Ustava), obranu sa što manje stradanja, razaranja i upotrebe sile) i međunarodno priznanje (od Vatikana do SAD) Uspio je jer je pri tom iskazao potrebnu spremnost cijelog stanovništva ne rizik, neizvjesnost, vlastitu patnju i doprinos.

Druga pitanja nije smatra strateškim, jer je ocijenio da bi u tom trenutku time prkoračio potencijal Hrvatske. Odgovornost za jačanje demokracije i gospodarstva, sprečavanje korupcije i drugo ostavljeno je za mir i iduće naraštaje (iz istogje razloga Jefferson ispustio oslobođenje iz ropstva u Američkoj deklaraciji o nezavisnosti).

Tuđman je iskstvo akcije stekao već kao antifašist u Drugom svjetskom ratu. Formiranje hrvatske države posvetio se je voljom, prikupljanjem znanja i pripremom za akciju još od sredine šezdesetih godina prošlog stoljeća nadalje. Cijenio je i oslanjao se na ljude.

Zbog toga je dnevno komunicirao s desetinama ljudi pozivajući ih da se uključe u obranu i stvaranje Hrvatske preko postojećih ili novih akcija. Sastanke je vodio tražeći od svakog cijelom javnošću. sudionika da uključi svoje znanje i stavove u zajednički rezultat. Godišnje je izvještavao Hrvatsku o stanju nacije i održavao redovne konferencije za novinare pred cijelom javnošću. Danas je izložen

velikom broju neistinitih kritika, lažnim citatima (autoritaran, odgovoran za zločine) itd i objedama bez pokrića. Do danas nije pokrenuto istraživanje njegovog doprinosa Hrvatskoj.

Sprječava se i nedovoljno rabi njegovo iskustvo za budući razvoj hrvatske države i dostojanstvo hrvatskog naroda.

Optužba

Međunarodna će se pravda jednom stidjeti nazivanja „oluje“ udruženim zločinačkim pothvatom.

Nesposobnost međunarodne zajednice da zaustavi krvoproliće na Balkanu spada među najteže osude međunarodnih odnosa nakon Münchenskog sporazuma, Tretirati zločince kao što su Milošević, Karadžić i Mladić ravnopravno s drugima i s poštovanjem zapravo je recept za genocid. UNPROFOR je djelovao na ovom području više od tri godine a nije zaustavio progon i zločine nad Hrvatima. Kriza oko Bihaća također je pokazala duboku podjelu u UN-u. General Rose protivio se da se zaustavi Srbe, što ih je potaklo da nastavu s agresijom. U to vrijeme Hrvatska je na temelju Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida (1948) izgradila politiku sprečavanja genocida, smatrajući se odgovornom poduzeti sve mjere kako bi ga spriječila. Razvijeni su programi i metode – 'Pravo na dom', ostajanje civilnog stanovništva unatoč opasnostima, odbori za ljudska prava manjina, obraćanje međunarodnoj javnosti, ulaz u zarobljeničke logore, zaštita bolnica, revizije međunarodnih stavova...

Hrvatska se smatrala posebno obaveznom spriječiti srpske snage da u Bihaću počine genocid nakon što su ga već počinile u Srebrenici na sramotu UN-a koja se nikada ne može sprati. Smatrali smo svojom obavezom spasiti ljude ugrožene genocidom, „Unterlassene Hifel eistung“ (neizvršenje dužnosti), ali i da zakon o Dobrom Smaritanju štiti od suđenja za dijela poduzeta pri spašavanju ljudi.

Po prvi put u povijesti u stvarnosti je predviđena opasnost genocida, preuzeta odgovornost za sprečavanje te je silom zaustavljen napad na Bihać čime je grad ostao zaštićen od razaranja a stanovnici od etničkog progona i genocida.

Međutim umjesto priznanja i korištenja ovog iskustva, dakle da cijeli svijet prepozna kako se genocid može u stvarnosti spriječiti, Hrvatska je optužena da je Olujom izvršila udruženi zločinački pothvat, smišljen, planiran i pripreman najkasnije do srpnja 1995., a proveden u kolovozu 1995 i kasnije, s namjerom „trajnog uklanjanja srpskog stanovništva s područja Krajine, silom, progonima, prisilnim raseljavanjem, premještanjem, deportacijom, oduzimanjem i uništavanjem imovine ili drugim sredstvima ... a moglo se predvidjeti da su kaznena djela ubojstva, nehumanih djela i okrutnog postupanja moguća posljedica počinjenja pothvat“.

Ante Gotovina, Ivan Čermak i Mladen Markač optuženi su zbog sudjelovanja u udruženom zločinačkom pothvatu. Uz njih su navedeni i **Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Janko Bobetko, Zvonimir Červenko** – razni časnici, dužnosnici i članovi hrvatske vlade i političkih struktura na svim razinama; razni čelnici i članovi HDZ; razni časnici i pripadnici HV, Specijalne policije, civilne policije, vojne policije i drugih sigurnosnih i/ili obavještajnih službi Republike Hrvatske; kao i druge znane i neznane osobe. Pojedinačna izvršena kaznena djela Hrvatska nije ni pravdala, niti dovodila u pitanje suđenje za njih, ali prihvatiti da je *Oluja* udruženi zločinački pothvat, značilo bi prihvatiti da je sprečavanje genocida zločin. Prijelaz u 20. stoljeće obilježava sramotno suđenje kapetanu Alfredu Dreyfusu kojega je 1898. godine pokušao braniti Emil Zola apelom „Opzužujem“

Predsjednik Jacques Chirac ispričao se je potomcima Dreyfusa i Zole tek 2006. godine. U 21. stoljeću se sudi Hrvatskoj za „udruženi zločinački pothvat“. Riječima Emila Zole u obrani Dreyfusa, izrečenima prije više od sto godina, danas branim Gotovinu, *Oluju* i Hrvatsku. To su gosopodo, činjenice, one obajšnjavaju da se ovdje radi o gubitku pravde. Značenje Oluje, njezin karakter, plemenitost motiva i sprečavanje genocida i dokazi nastojanja Hrvatske da svoju obranu ostvari sa što manje upotrebe sile, pokazuje da su svi od generala Gotovine do cijele Hrvatske žrtve sablasne mašte tužiteljice **Carle Del Ponte**, bahatog odnosa prema narodima Balkana i opsesije „jednakom krivicom“. Imam samo jednu želju; prosvjetliti one koji su u mraku, u ime ljudi koji su toliko patili i koji imaju pravo na zaštitu. Prosvjedujem zbog istine, zbog pravde i zbog sprečavanja genocida u budućnosti.

Vjera

Hrvatska je jedina europska država koja se je u 20. stoljeću obranila a da nikog nije napala, osvojila ili okupirala – branio ju je narod vjere, a oslobodila vojska koju su činili građani.

Agresiju na Hrvatsku u Slavoniji u rujnu 1991. nazvao sam „Agresija na tri križa“ – crkve, bolnice i groba. Tada je ljude bez obzira na razaranja, progone i ubijanja ispunila veličanstvenom snagom vjera. Cijeli narod okupljao se je na misama, neumorno molio i branio pod krunicom. Što je opasnost bila veća, to je i vjera bila snažnija.

Nezaboravne su mise u vrijeme otpora Dubrovnika, granatiranja Sarajeva, misa u ratnoj Banjoj Luci, misa na Plehanu prije rušenja, s „Bijelim Putem“ na Pavlovici i Hapsburzima u Travniku, u Bugojnu i Zenici, pri slanju kamena temeljca za hrvatsku bolnicu u Novoj Bili, u okupiranom Iloku, u Janjevu, Skopju, Kotoru.

Uloga svećenika iz tog vremena duhovno i socijalno ispunja poštovanjem i traži istraživanje kako bismo ovo iskustvo prenijeli budućim generacijama. Kroz cijelo vrijeme odvijala se međureligijska suradnja: pravoslavnog svećenika u zalaganju za bolnicu u Vukovaru, islamske zajednice u humanitarnom radu, židovske zajednice ...

„Ranjeni Krist“ prihvatio je sve rane ljudi i pronio križ kalvarijom Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Branitelji su pokrenuli velika hodočašća u Europi i u cijeloj Hrvatskoj moleći na nogama tisućama kilometara da Europa prepozna istinu i pravdu, a Hrvatska čovječnost, domoljublje i vjeru. Sveti otac Ivan Pavao II. dio je stvaranja i obrane Hrvatske. Posjetio nas je 1994., 1997., 1998., i 2003. godine. Prošao je cijelom Hrvatskom i uputio nam važne poruke.

Istina

Ustavom je demokratski odlučeno, a uspješnom obranom ostvarena hrvatska država. Nakon demokratskih izbora Hrvatski je narod 1990. godine Ustavom uspostavio samostalnu državu. Totalitarne snage Srbije, oslonjene na JNA i izazivanjem pobune Srba u Hrvatskoj, provele su 1991. godine vojni udar u Jugoslaviji i izvršile ratnu agresiju na Hrvatsku. Cilj agresije bio je osvajanje značajnog dijela teritorija Hrvatske i genocidnog progona Hrvata (miješanjem razaranja, plašenja i ubijanja sa ciljem potpunog protjerivanja).

JNA je tada imala 180.000 vojnika, 2.000 tenkova, 2.000 teških topova, 6.000 minobacača, više od 100 ratnih aviona, oko 100 helikoptera, više patrolnih brodova, nekoliko fregata i podmornica. Hrvatska vojska je u prvim godinama dosegla 100.000 branitelja, 200 tenkova, nešto topništva i stanovit broj protuavionskih raketa i manjih brodova.

Ovakvu vojnu nadmoć srpskih snaga podržali su na žalost Ujedinjeni narodi i to embargom na uvoz oružja 25. rujna 1991. godine čime se međunarodna zajednica nadala smanjiti borbe, a u stvari potakla Srbe da nastave brutalnu politiku u uvjerenju da napadnuti nemaju vojne snage za obranu.

Ovo nije bio srpsko-hrvatski rat. Hrvatski se naro nije sukobio sa srpskim narodom. Svi hrvatski građani branili su Hrvatsku od srpskog totalitarizma koji je izvršio vojnu agresiju s ciljem oduzimanja teritorija, etničkog progona irazaranja.

Hrvatski branitelji obranili su hrvatsku državu i narod u Domovinskom ratu 1991. do 1995. godine. Hrvatska je jedina država Evrope koja se sama obranila u dvadesetom stoljeću u Europi. Hrvatska obrana je prva obrana u povijesti koja se temeljila i na odgovornosti svih i svakog za dobro.

Voljom hrvatskog naroda i goleme većine građana i ostvarenom obranom, hrvatske se država utemeljila da bi se osiuravala obrana, vladala demokracija, provodila pravda, ostvarivala ljudska prava i pružala socijalna sigurnost, danas nama a onda i našim potomcima. Hrvatska je nacionalna država hrvatskog naroda i svih njenig građana, s potpunom ravnopravnošću svih građana u skladu s demokratskim normama UN-a i zemalja slobodnog svijeta.

Narod

Narod je branio državu, a vojska je oslobodila narod.

Građani su odlučivali pojedinačno glasovanjem na prvim višestranačkim izborima i referendumu u državnosti provedenim u Hrvatskoj 1990. Ustav RH usvojen je glasovanjem svakog zastupnika u Hrvatskom saboru. Agresija je izvršena, na obranu je ustao hrvatski narod. Branio se svaki dio hrvatske zemlje i nije se prihvaćalo da ijedna hrvatska kuća postane kuća ropstva. Obrana je organizirala od mjesta do mjesta na 1000 km dugoj bojišnici. Metode obrane ovisile su o zemljopisnim uvjetima, oblicima agresije, kulturnom nasljeđu, međunarodnom djelovanju, no uvijek se radilo o akciji naroda, žena, prognanika, crkve, zdravstva, kulture, medija i branirelja. Hrvatski je narod uvijek i svugdje pokazao snagu izdržljivosti, neizvjesnosti, podnoseći bombardiranje, granatiranje, razaranja, opsade, okupacije, profon, logore, mučenje i ubijanje. Hrvatski narod se branio međusobno povezujući sve ljude i uključujući svakog čovjeka, pružajući međusobnu potporu i podršku, dijeleći bol i stradanje, hrabreći se pjesmom i zajedničkom nadom i vjerujući molivom i misom. Hrvatski narod nije shvatio agresiju kao agresiju srpskog nacionalizma i nije odgovorio

hrvatskim nacionalizmom. Branio se od srpskog totalitarizma i sebe je smatrao temeljem i odgovornim za okupljanje u zajedničkoj obrani svih ljudi bez obzira na nacionalnost ili vjeru svih koji su bili ugroženi. Branio je i stvarao hrvatsku nacionalnu državu u kojoj su svi ljudi ravnopravni.

Antitotalitarizam

Hrvatska bora biti protiv svakog totalitarizma i kad ju ugrožava izvana i ako se pokušava nametati u njoj samoj.

Sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća srpski su akademici počeli pisati Memorandum u kojemu „dobro upoznati s dubionom krize u Jugoslaviji“ ocjenjuju da se „integritet srpskog naroda i njegove kulture u čitavoj Jugoslaviji postavlja kao sudbinsko pitanje njegovog opstanka i razvoja ...“, zatim da je „u dvema uzastopnim generacijama, dva puta izložen uništenju, prinudnoj asimilaciji, pokrštanju, kulturnom genocidu“, te da „srpski narod ne može spokojno očekivati budućnost u tvoj neizvesnosti“, a onda pozvali „da se na otvoreni rat odgovori karitorije“ko jedino i mora: odlučnom odbranom svog naroda i svoje teritorije“. Posebno su istaknuli ugroženost at na Kosovu i u Hrvatskoj.

Po dolasku na vlast, Milošević je na temeljima Memoranduma gradio ideologiju srpskog totalitarizma koja je dodjeljivala višu ulogu srpskom narodu i Srbima gdje god bili. Koristeći se i iskustvom totalitarizma Hitlera i Staljina, provodili su se genocid, etnički progon, ubijanje civila, imali koncentracijske logore. Progonili su nesrpsko stanovništvo s područja osvajanja, u Hrvatskoj prije svega Hrvate, u Bosni i Hercegovini Bošnjake i Hrvate, a na Kosovu Albance. Po uzoru na Europske imperijalne sile, počelo se u osvojena područja izvoziti vlastitu nepoželjnu masu i kriminalce koji su imali ulogu kolonizatora i nositelja terora, progona, silovanja i drugih zločina nad domaćim etnički nepoželjnim stanovnicima, nad kojima je sve dopušteno.

Srpski totalitarizam rezultat je povijesnih uvjeta raspada Sovjetskog Saveza, pada komunizma, nesposobnosti političkog vodstva Jugoslavije i nerazumijevanja bahate Europe, sa SAD-om zaokupljenom opasnostima gubitka nadzora nad nuklearnim oružjem u Rusiji i Ukrajini. Kaos pri raspadu Jugoslavije, vojna snaga JNA i mogućnosti modernih tehnologija i medija otvorili su put ratu i zločinu. Na kraju socijalističke Jugoslavije, Milošević je Srbiju poveo u totalitarizam. Hrvatske se pak odlučila za europsku demokraciju. Branila se od totalitarne agresije, osvajanja i etničkog progona Hrvata. Istovremeno je odbacivala totalitarizam kao mogući izbor za sebe. Hrvatska obrana ostavlja čudesno iskustvo jačanja povjerenje u sebe i razvoja samopouzdanja, povezanosti ljudi, međusobne solidarnosti, suradnje, kreativnosti, uključivanja svih, odbacivanja izolacije i obrane ljudskih prava. Hrvatska bez kompromisa mora iznositi i zahtijevati istinu pred sudom u Haagu, u odnosima sa svim državama, među ljudima u Hrvatskoj, pri pisanju povijesti, informiranju i odgoju budućih naraštaja. To je uvjet hrvatskog dostojanstva i samopoštovanja, demokratskog, gospodarskog i socijalnog razvoja zemlje, mira sa susjedima i međunarodnog ugleda.

Moj doček Zvonka Bušića (1)

Pred Božić 1998. pisao sam Bušiću u zatvor: "Vaša je obveza da se vratite u Hrvatsku i širite mir među ljudima, bez obzira na vjeru i nacionalnost."

Povratak Zvonka Bušića još jednom je pokazao podjelu na nas i njih, ali i obvezao vas mlade na odluke o tomu što želite i kakva će biti Vaša Hrvatska. Deset godina sam se pripremao da dočekam Zvonka Bušića u Hrvatskoj. Kada sam to odlučio, nisam znao što će se dogoditi u međuvremenu niti kako će ga u Hrvatskoj prihvatiti, ni vlast, ni oporba, ni mediji, ni intelektualci. Znao sam da će ga prihvatiti hrvatski narod. Znao sam da ću ga ja dočekati. Tijekom života prisustvovao sam susretima ljudi koji su se bojali da će njihovi bližnji stradati i da više nikada ne će biti zajedno. Svjedok sam zagrljaja Dušanke i Milana u Vojniću, Damira sa ženom i s tek rođenom kćeri u Kninu, povratka maloljetnog sina iz Kuplenskog u Cazin, Zrmanje, Lašvanske doline ... Nezasboravan je susret s ljudima duž ceste i pred crkvom u Novoj Biljoj. Sjećam se odluke dubrovačkih žena da ostanu s djecom u napadnutom i opkoljenom Gradu i sati posljednjeg opraštanja od obiteljskih grobova prije odlaska iz Letnice. Kroz cijelo djetinjstvo majka mi je pričala kao o jednom od najljepših trenutaka u svom životu kada je 1944. obavijestila Branku Akerman da je njezin muž Rade živ. Znam i Zid boli. Dok sam se vozio na aerodrom u četvrtak, 24. srpnja 2008., radovao sam se i zamišljao ponovni susret Zvonka s Julie i s Hrvatskom. Mislio sam da će mi radost biti jedina uloga i da ne će biti podjele na nas i njih. Još 2003. cijela se Hrvatska politika obratila Europi apelirajući za njegov povratak. Ipak, nisam bio miran. Budio se poznati osjećaj opasnosti i potrebe da se pripremam za opasnost. Kao za svaku pripremu, trebalo je ocijeniti stanje. Tko je Zvonko Bušić? Kako ga povezujem sa svijetom i s Hrvatskom? Koja su moja iskustva?

Tko je Zvonko Bušić

Zvonko Bušić i više članova njegove šire obitelj bili su i socijalni i politički emigranti u SAD. Tamo su bili primjer uspješnog uključivanja, školovanjem i radom, u demokratsku zemlju. Karakteristično je da se Zvonko oženio za Julie, kćer profesora klasičnog grčkog i majke knjižničarke. Početkom sedamdesetih prekinuto je Hrvatsko proljeće, prekinuto državnim terorom i brojnim staljinističkim suđenjima, zatvorom i socijalnim progonom. Hrvatska više nije imala budućnosti u Jugoslaviji. Bušić i drugi željeli su sredinom sedamdesetih informirati Ameriku i Evropu o stanju u Hrvatskoj. Zamolili su Brunu Bušića da im napiše tekst za letak. Tada su upotrijebili nedopuštenu i neprihvatljivu metodu otmice aviona. Bacili su letke nad New Yorkom, Chicagom, Montrealom, Londonom i Parizom. Potom su se predali, a da nijedan od 86 putnika nije povrijeđen. Na žalost, ostala je bomba u velikoj Centralnoj željezničkoj stanici u New Yorku. Prilikom demontiranja poginuo je

policajac Brian Murray (ostala udovica sa sinovima od 2 i 4 godine), Terence McTigue je izgubio vid na lijevom oku i zadobio druge povrede, a ranjeni su još Henry Dworkin i Fritz Behr. Slijedilo je suđenje i trideset godina zatvora. Dvije godine kasnije, 1978., u Parizu je jugoslavenska tajna služba ubila Brunu Bušića, u 39. godini života. Predsjednik Tuđman više je puta apelirao na predsjednika Clintona za transfer Bušića u Hrvatsku, čemu su se 2003. pridružili Hrvatski sabor i Hrvatski helsinški odbor. Nijedno nije uspjelo.

Bušić u svijetu

Tri dobitnika Nobelove nagrade za mir ~ koristili su se i terorističkim metodama. i Irgun, organizacija Menachema Begina, i podmetnula je 1946. bombu u Jeruzalemu kojom je ubijena 91 osoba. Nagrađen je 33 godine kasnije. Yasir Arafat nagrađen je 1994. godine. Kćeri ubijenog civila napisale su da će obiteljima pogođenim terorizmom on uvijek biti terorist. Nelson Mandela vodio je vojni dio Afričkog nacionalnog kongresa i proveo u zatvoru od 1960. do 1990. Nagrađen je 1993. godine, a predsjednik Južnoafričke Republike postao je 1994. kada su njegovi suborci integrirani u vojsku Južne Afrike. Terorizmom su se mnogi koristili za dekolonizaciju, primjerice Jomo Kenyatta iz Kenije te nadbiskup Makarios s Cipra. Terorizam je sredstvo kojim male i slabe grupe nameću velike promjene. Odnos ljudi prema njima u velikoj mjeri određuju politički stavovi. Većina irskih katolika je podržavala IRA-u, a Tamili iz Sri Lanke podržavaju tamilske tigrove. U srpnju 2008., na zahtjev demokratskog senatora Johna Kerry ja, predsjednik Bush je skinuo Mandelu s liste terorista, i tako mu dopustio dolazak u SAD.

Bušićev i naš Imotski

Područje Hrvatske iz kojeg je Bušić podrijetlom pun je povijesti ratova, lokalnih sukoba, progona, siromaštva i drugih stradanja kao malo koje područje Europe. To je područje zadivljujuće borbe za opstanak s ljudima i prirodom. To je kraj i velikog hrvatskog domoljublja, od starih hrvatskih kraljeva do suvremenih književnika, pjesnika, intelektualaca i branitelja. Ovaj je kraj dao i Tina Ujevića iz Vrgorca (1891.-1955.), jednog od najvećih hrvatskih pjesnika, književnika Ivana Raosa iz Medova Doca (1921.-1987.), Vladu Gotovca iz Imotskog (1930.-

-2000.) pjesnika, progonjenog hrvatskog nacionalista koji je uvijek težio jačanju demokracije u Hrvatskoj i Brunu Bušića iz Vinjana Donjih (1939.-1978.), od 1957. aktivnog u borbi za slobodu, ravnopravnost i formiranje Hrvatske kao demokratske države. Radio je s Franjom Tuđmanom, uređivao Hrvatski književni list, zatvaran, pa napustio Jugoslaviju 1975. Ubijen je 1978. godine.

Vlastita sjećanja

U Kninu smo 1990. pokušali nagovoriti Srbe da odustanu od pobune. Rekao sam im Radićevo «Prvo čovjek, onda Hrvat» i «Ja sam Srbin, živjela Hrvatska». U Potkonju, hrvatskom naselju pokraj Knina, krajem travnja 1991, formirali smo Odbor za ljudska prava. Sat nakon našeg odlaska srpske paravojne jedinice s JNA prognale su sve Hrvate.

U ljeto nas je iz Drniša, fra Ante Čavka pokušao provesti na okupirana područja. Pobunjenici i JNA zajedno su ušli u Vrliku 20. svibnja 1991. U Zavodu za smještaj i rehabilitaciju djece i omladine bilo je 289 štićenika. Nije uspjelo evakuirati 68 najtežih bolesnika. Ante Gverić se vratio po njih. Stanje je bilo grozno, ali svi su bili živi. Slijedilo je moljakanje Mladića, ponižavanje, trpljenje uvreda, meni osobno i hrvatskoj vlasti, moljakanje da dopusti evakuiranje djece i seljana. Napokon pristaje, uz poruku "nema vam više povratka ovdje, ovo je Srbija". Vojnici iz cijele Jugoslavije još u JNA bili su potpuno izgubljeni. Žene (Bedem ljubavi), su ih uspjele vratiti kućama, čime su drastično oslabile pješništvo JNA i spriječile stradanje mnogih mladih iz Makedonije i Slovenije. Thompsonov mač simbolizira staru zakletvu obrane hrvatskih kraljeva pred crkvicom Sv. Nikole u Prahuljama. S terorizmom sam se suočio 19. kolovoza 1991. kada su srpski teroristi JNA podmetnuli bombe pod židovske objekte u Zagrebu da bi optužili Hrvate za antisemitizam. Održali smo veliki skup protiv antisemitizma i razbili njihove namjere. Do 1990. sam mislio da nitko na svijetu nije duže u zatvoru od Mandele. Tada sam čuo da je u zatvoru 28 godina, Adem Demaći, Albanac s Kosova. Otišao sam u zatvor i molio ga da mi oprostí što nisam znao za progone u vlastitoj državi. Pred Božić 1998. pisao sam Bušiću u zatvor: "Vaša je obveza da se vratite u Hrvatsku i širite mir među ljudima, bez obzira na vjeru i nacionalnost. Po zanimanju sam liječnik i proveo sam cijeli ovaj rat, a i prije toga, zalažući se za ljudska i humanitarna prava. U ovom trenutku provodimo akcije: unapređivanja humanitarnog rada i prikupljanja svjedočenja dobra, na temelju vlastitih iskustava u ratu. U našem vremenu mnogo se više pažnje posvećuje zlu nego dobru. Želim da Vam iduća godina bude istinski sretna i da se vratite u Hrvatsku, a molim Vas da se priključite i našoj akciji. *Savjetnik predsjednika RH za humanitarna pitanja.*" Deset je godina prošlo od ovoga pisma do dočeka Zvonka Bušića na aerodromu 24.7.2008.

Moj doček **Zvonka Bušića** (2)

Prije odgovora na pitanje je li Bušić terorist, oni koji ga takvim bespogovorno smatraju, neka odgovore na pitanje je li se Jugoslavija koristila državnim terorizmom unutar i izvan zemlje protiv Hrvata

Nakon 32 godine u Hrvatsku se vratio Zvonko Bušić. Vrijeme je proveo u zatvoru SAD-a zbog otmice aviona i ljudskih posljedica. Djelo je počinjeno protiv političkog sustava i države koja je postojala u tada još podijeljenoj Europi. Zvonko Bušić vratio se u drugi svijet. Njegovo je, međutim, djelo povezano sa značajnim pitanjem terorizma, ali njegov povratak nije poticaj vraćanju u prošlost, već povod za razmatranja stanja u hrvatskoj državi, medijima i društvu.

Kako je službena Hrvatska reagirala na povratak Zvonka Bušića?

Predsjednici Vlade i RH dolazak Bušića tretirali su otprilike na sljedeći način: sporedan čovjek, nevažna tema pa javnost ne treba cjelovito informirati o tomu. Drugi iz vlasti nisu reagirali. Od stranaka samo je SDP priopćio kako 'veličanje osoba koje su odslužile kaznu zbog terorizma kao nacionalnih heroja, . ne može i ne smije dopustiti nijedna demokratska zemlja, pa ni javna televizija'. Zastupnici nisu istupili. Intelektualce i stručnjake niti se pitalo niti su se javljali. Sliku Hrvatske možda je najbolje pokazao stanoviti Ivan Orleanski ublogu Poskok: "Svi znate tko je Zvonko Bušić. Ja ne znam." Nakon toga pokušao je ocijeniti i presuditi. Moli humanost.

Doček u hrvatskim medijima

Glas Istre objavio je da su povratak iskoristile politički marginalne osobe da se proguraju u medije, da je Bušića vrijeme pregazilo, da su zastarjele poruke o dobrom izboru Hrvatske kad je izabrala vođe koje su ostvarile nezavisnost i da ne treba ni spominjati koje bi posljedice nacionalnim interesima donio politički angažman osuđenog otmičara, odnosno terorista.

U klasiku neistinitog i nemoralnog novinarstva ući će i komentar Davora Butkovića u *Jutarnjem listu*. On je proglasio Bušića teroristom 'prema svim današnjim definicijama' koji je 'počinio moralno grozno i politički štetno djelo' jer je proizveo da se svi zagovornici hrvatske neovisnosti prikažu kao teroristi. Nastavio je rekavši da Bušića neki smatraju 'idealistom' i da je dovoljno propatio, ali je zatim upozorio da je

'avion otet, putnici ugroženi, a jedan čovjek poginuo', a to su, naveo je, preteške činjenice za opravdanje Bušićeva čina 'idealizmom'.

Na kraju je Bušiću presudio: „zbog svoje teške, kriminalne prošlosti, ostatak života trebao bi provesti kao privatna osoba, izvan bilo kakvog političkog ili javnog konteksta." Butković nudi, dakle, svoj moral: osuditi, nikad pomilovati, zauvijek isključiti.

Bušić U New York Timesu i američkoj politici

Bušić je najbolje odgovorio na središnjem trga u Imotskom: "Sude mi zato što volim svoje najviše. Za Hrvatsku, koju sam osjetio u svom srcu, bio bih spreman propatiti tisuću puta više. Kad bih mogao radost moga srca podijeliti s Hrvatima, u svijetu ne bi bilo sretnije nacije." Kroz tri desetljeća *New York Times* je Bušiću posvetio deset članaka o predaji u Parizu, prebacivanju u SAD i a osudi 1976., bijegu i predaji 1987., vezi sa ženom 1994., hrvatskoj molbi za g povratak 2002., te pomilovanju i reagik ranju 2008. godine. Neki od ovih članaa ka bili su i informativni i humani.

Novinari NYT-a kroz trideset su godina i, raznim nazivima pokušavali odrediti 1- Bušića i izvršeno djelo: hrvatski terorist; zagovornik hrvatske nezavisnosti, hrvatski nacionalist, pa Hrvati, jedna od mnogih etničkih grupa u Jugoslaviji koji se zalažu za nezavisnu državu, zagovornik samostalnosti svoje hrvatske domovine, ushićen da se njegov životni san o samoo stalnosti Hrvatske ostvario i da nije sve u ove godine patio niti žrtvovao svoju slo:- bodu uzalud, zatim da je on samo želio h upoznati javnost sa zahtjevima za nezavisnost Hrvatske, borac za hrvatsku nezavisnost ...

Senator Charles E. Schumer tražio je da se ispita kako je Komisija za pomilovanja donijela ovu odluku. Dan kasnije poslao sam senatoru pismo intemetom zaključivši ga: 'Za pobjedu protiv nasilja i terora, sudovi i vojske nisu dovoljne. Mora postojati i preventiva, opraštanje i dobrota. Cijenjeni gospodine, još jednom se ispričavam i suosjećam sa svim žrtvama i njihovim obiteljima, odajem poštovanje vašem radu i nadam se svijetu slobodnih medija, poštovanja ljudskih prava, prezira nasilja i održavanja mira.' To sam mu napisao, ali rado bih znao što je učinila hrvatska diplomacija.

Hrvatsko pravo i obveza istine

Na upit o negativnom reagiranju hrvatskih medija, Julienne Bušić je odgovorila: 'Vjerujem da većina nije upućena u detalje našeg slučaja jer su mnogi promijenili stav nakon što su se bolje informirali.' Joseph P. Fried je u *NYT* 2002 napisao: „za razliku od onih sa Srednjeg Istoka koji su težili masomom ubojstvu kada su avionima udarili u Svjetski trgovinski centar prošle godine u rujnu, pet hrvatskih nacionalista je 1976. inzistiralo da im ubijanje nije bilo cilj - samo su željeli propagirati zahtjeve za samostalnost Hrvatske, tada dijela Jugoslavije.!"

Paul Watson smatra da terorizam potiče i visoka kontrola masovnih medija koji ne dopuštaju drukčije stavove, pa 'nema drugoga načina da prenesete informaciju.' Javno odgovoram Julienne Bušić. Točno je da

većina nije upućena i da bi promijenili stav kad bi znali cijelu istinu, ali hrvatski mediji ne će im pružiti tu istinu, a politika i struka će ju izbjeći.

Iz naraštaja u naraštaj raslo se u

Naznake istine

Hrvatskoj bez prava na istinu. U mojem naraštaju o Jasenovcu smo morali znati, ali ne istinu, o Golom Otoku se šutjelo, a za Bleiburg i Križni put nisam čuo do 1989. godine. Gdje su partizani držali i kako su tretirali zarobljenike, prvi put je tada javno postavljeno pitanje. U Hrvatskoj je duboki jaz zahtjeva naroda za istinom, s jedne strane, i izbjegavanja i politike, medija i intelektualaca da to prihvate, osmišljavaju i provode, s druge strane. Neistina, prešućivanje, iskrivljavanje, predrasude, pristranost, strah i nezainteresiranost za istinu su više od stoljeća najveći neprijatelji Hrvatske. Tko ne voli istinu, ne voli Hrvatsku. Poznavanja istine je temeljno pravo i obveza svakog Hrvata i svih građana Hrvatske.

Raphael Lemkin u radu koji je početak spoznaje genocida, (Madrid 1933.) analizirao je i terorizam. U Varšavi se 1927. godine razmatralo 'namjerno korištenje instrumenta koji mogu izazvati javnu opasnost.' U Bruxellesu je 1930. u zagradi dodana riječ 'terorizam'. Nakon toga se počelo baviti kodificiranjem terorizma, a ne instrumentima opasnosti. Defmiranje terorizma, terorista i terorističkih djela nije uspjelo jer su to termini dnevnog govora i medija. Profesor Rocco je rekao da terorizam obuhvaća razna krivična djela. Među 10 djela ne državnog terorizma 1976. godine spominju se i 'hrvatski borci za slobodu' zbog otmice aviona, tražeći da se objavi njihov manifest, te da je stradao američki policajac a troje povrijeđeno.

Nema međunarodno usvojene definicije terorizma. U međunarodnim konvencijama različite su definicije, što je UN-u ozbiljan problem. Walter Laqueur nalazi suglasnost samo u tome da terorizam uključuje nasilje. Ocjena zavisi od političkog stava. Studija Armije SAD 1988. godine našla je više od 100 definicija 'terorizma'. Stručna skupina (SAD, 1975.) klasificirala je šest oblika: civilni neredi, politički, ograničeni politički, nepolitički, quasi-terorizam i službeni ili državni terorizam.

Otmica TWA zrakoplova 1976. godine je quasi-terorizam koji dovodi do sličnih zločina, ali se bitno razlikuje jer mu nije cilj izazvati teror nad neposrednom žrtvom premda se koristi oblicima sa sličnim posljedicama. U to vrijeme Jugoslavija je državnim terorizmom izazivala strah, sudila, zatvarala i provodila teroristička djela zbog političkih ciljeva. U Parizu je ubijen Bruno Bušić 1978. godine.

Moj odgovor njima a poruka vama

Demokratske države na temelju konkretnih događaja zajedno s narodom, koristeći se znanje, provjeravaju i unapređuju svoju politiku. Dolazak Bušića Hrvatska je trebala iskoristiti da ispita svoj odnos prema terorizmu. Reagiranje na terorizam uključuje političko pregrupiranje i promišljanje o temeljnim vrijednostima, za razliku od protuterotizma usmjerenog samo na teroriste.

Hrvatska nosi dugo i teško nasljeđe državnog terorizma, za razliku od

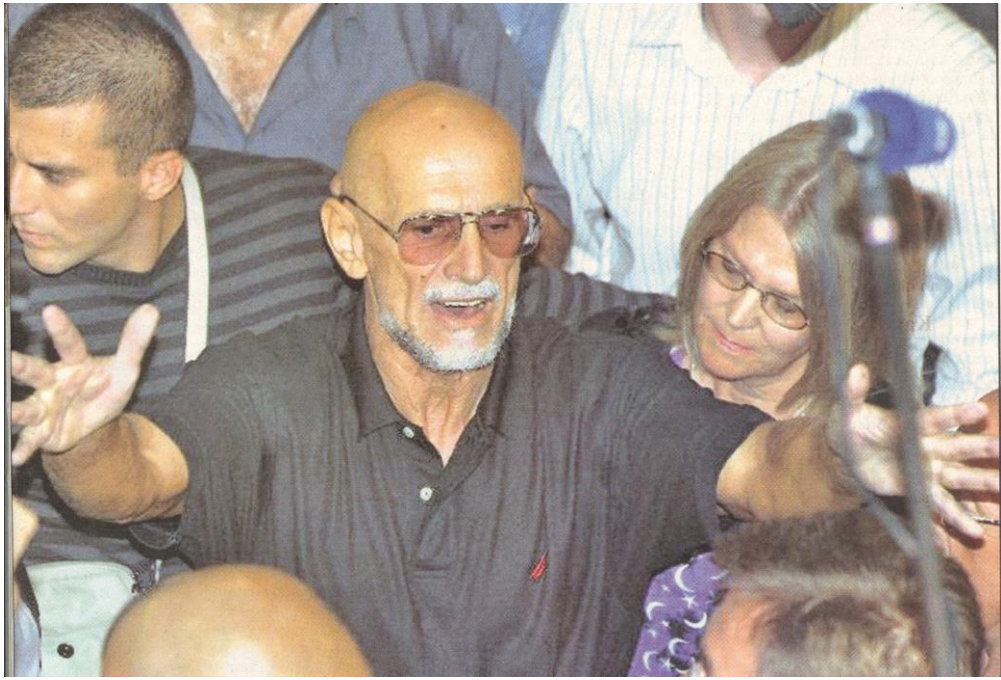
odsustva nedržavnog terorizma. Bušićeva želja da informira svijet o stanju svog naroda, tragična a opet znakovita 'nesposobnost' u postavljanja eksplozivna dokaz je nepostojanja, a ne postojanja hrvatskog nedržavnog terorizma. Hrvatska ima i nedavna iskustva totalitame agresije koja je uključivala razne oblike terorizma i međunarodnog terorizma u susjedstvu.

Hrvatska nije bila, nije i ne će biti zemlja terorizma. Zainteresirana je da terorizma bude što manje bilo gdje u svijetu. Mediji su trebali informirati i potaknuti javnu raspravu o suvremenom terorizmu u svijetu i hrvatskom odnosu. Država treba preispitati vlastite zakone i pripremljenost za zaštitu od terorizma, provesti raspravu u Saboru, inicirati međudržavni sporazum u regiji protiv svakog terorizma i sudjelovati u takvim nastojanjima u Europi i svijetu. Hrvatskoj treba Institut za mir zbog odnosa među ljudima u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, uopće sa susjedima i zbog zalaganja za mir u Europi i svijetu.

Pitanje

Ovaj osvrt na sudbinu jednog čovjeka, zatim na vrijeme koje je prošlo i na pitanje kakvi smo danas, završit ću s nekoliko pitanja o tomu kakvu Hrvatsku želimo. Kolumnist *Jutarnjeg lista* upitao je: Kako biste se osjećali kada biste doznali da je avion u kojem leti vaše dijete upravo ote? Što biste mislili o otmičarima? Kako biste se osjećali kada biste doznali da je poginuo policajac koji je pokušao demontirati bombu postavljenu u središtu vašega grada? Biste li otmičara zrakoplova i podmetača bombe smatrali teroristom? A ja molim da sebe zapitate i odgovorite i na ova pitanja: Mijenja li se značenje terorizma s vremenom? Kakav je odnos hrvatske kulture, gospodarstva i države prema terorizmu?

Ima li Hrvatska djelotvorni program protiv terorizma - zakonodavni, stručni i organizacijski? Je li o tome provedena rasprava u Hrvatskom saboru? Je li održan stručni skup? Kako mediji informiraju o terorizmu? Tko ima pravo nekog nazvati teroristom? Smiju li mediji bespogovorno nekog tako kvalificirati? Je li otmica TWA bila pseudoterorizam? Je li Jugoslavija rabila državni terorizam unutar i izvan zemlje? Je li upotrijebljen protiv Hrvata?

Dr. Juraj Njavro

čovjek koji je izrastao iz velike škole patnje hrvatskog naroda!

Napad na Vu kovar bio je i izravna bitka između JNA i četnika s jedne, i dr. Njavre s druge strane. Oni su sa svih strana i svim oružjima napali ljude i grad, ubijajući, ranjavajući i razarajući - čineći zlo, a on se zatvorio u svoju bolnicu, u kiruršku salu i činio dobro. Što je bilo više napada i stradanja, to je on duže operirao i pomagao

Jura Njavro bio je dobar čovjek u našem kratkom životu ispunjenom našim slabostima, grijehom i propustima. U tome smo vremenu branili i obranili hrvatski narod i ostvarili hrvatsku državu. Dr. Njavro bio je hrvatski ministar, zastupnik i imao visoki čin Hrvatske vojske. Sve to je obavljao odgovorno i stručno. Međutim, Hrvatska ima i imat će mnogo visokih dužnosnika o kojima se puno i govori i piše. Kako govoriti o dobrom čovjeku, o dobroti, o hrvatskoj dobroti? Juraj Njavro ostavlja ključna pitanja Hrvatskoj 21. stoljeća. Zna li današnja Hrvatska što je dobar čovjek? Trebaju li Hrvatskoj dobri ljudi? Tko su danas dobri ljudi Hrvatske? Jesu li Hrvatsku branili i stvarali dobri ljudi? Treba li se sjećati dobrih ljudi? Ako da, zašto? Cijeni li današnja Hrvatska, podržava li i stvara li dobre ljude? Zna li navesti nekoliko dobrih ljudi? Jeste li i želite li biti dobar čovjek? Želite li da Hrvatska bude zemlja Dobra? U ovom kratkom tekstu želim, slijedeći život Dr. Njavre, zajedno s Vama razmišljati, više razgovarati nego pisati o dobroti u obrani i stvaranju Hrvatske, i dobroti u Hrvatskoj danas i sutra.

Korijeni

Juraj Njavro rodio se u brdima iznad Dubrovnika i Jadrana u istočnoj Hercegovini, gdje hrvatski Marijanski most Rame, Sinja, Veprice, Hrasnog i Međugorja povezuje Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, povezuje progonstvo i junaštvo, prošlost i sadašnjost, sa zdravljem i mirom, Europom i svijetom. Kad je Sinj pao u turske ruke (1536.), fratri su sliku Gospe ponijeli u Ramu, gdje je ostala do 1687. godine. Te su godine fratri s narodom bježali pred turskom najezdom prema Cetinskoj krajini i moru. Nosili su sliku Majke Božje, koju 1691. prenose u Sinj. Časnici su pobjedu 1715. godine pripisali zagovoru Majke Božje te dadoše skovati zlatnu krunu s križem kojom će okriti Marijinu sliku. Svečano je okrunjena 22. rujna 1716. i konačno je 1721. prenesena u crkvu u kojoj je danas. Za hrvatsku Bolnicu u Novoj Bili (koja je osnovana da pruži pomoć 'Ranjenom Kristu'), uputio je 1994. kamen temeljac blagopokojni kardinal Franjo Kuharić. Od

Sinja, preko Rame do Nove Bile pratili su ga i čuvali sinjski alkari. To je bio njihov prvi povratak u Srednju Bosnu. Zapovjednik oružničke postaje u Hrasnu, prilikom smrti svoje kćeri podigao je kapelicu od klesana kamena u čast Gospe Lurdske 1890. godine, samo tri desetljeća nakon njezina ukazanja. Izgradnjom Lurdske špilje 1957. je utemeljeno svetište Kraljice Mira. U kolovozu 1991. otkriven je spomenik svim žrtvama II. svjetskog rata s tog prostora, s epitafom:

*Domovino, radi tebe
Radi bitka tvog
Gdje nam kosti rasute su
Znade samo Bog*

Upisano je 2.835 poginulih u II. svjetskom ratu, 11 posto stanovnika, najviše dol mladih muškaraca, od kojih je 80 posto Na stradalo 1945. godine. Prvo hrvatsko na, hodočašće u Lurd (400 hodočasnika) cijl bilo je 1908. godine. Na Veliku Gospu, pred špiljom u Lurdu, Biskup Juraj Carić je u propovijedi je rekao:

*„Marija ljubi slabije: to je na osobiti
način i ovdje dokazala. Naš narod siromašan
je i slab. Već s toga razloga
uzdajmo se da će ona u ovaj čas posebnom
blagošću svrnuti svoje majčine oči
na naš maleni narod, da ga ona ovaj
čas miluje i da će ga uzeti u zaštitu
proti svim napastima. „*

Po povratku biskup dr. Juraj Carić odlučio je podići mali 'hrvatski Lurd', Marijansko svetište u Makarskoj pod Biokovom. Špilja je za bogoslužje uređena na blagdan Gospe Lurdske 11. veljače 1909. godine. Ove godine je u hodočašću Hrvatske vojske u Lurd sudjelovalo oko 2500 hodočasnika. Međugorje je Marijansko svetište od 1981. godine.

Opredjeljenje

Juraj Njavro kao dijete je proživio rat, s ubijanje, stradanje, razaranje, glad i neimaštinu. Doživio je to i poslije rata. Upoznao se s progonom, siromaštvom, bolešću, glađu i iseljavanjem Hrvata. Upoznao je i zabranu istine i vjere. Izrastao je iz velike škole patnje hrvatskog naroda. S četiri je godine prognan iz istočne Hercegovine u istočnu Slavoniju.

Na prvo je mjesto, među ciljevima u svom životu, stavio istinu i dobrotu. Znao je koliko je teška borba za svaku od njih. Želio je djelom ostvarivati jedno i drugo. Smatrao je istinu i dobrotu pravom i obvezom svakog čovjeka. Zbog toga se odlučio postati liječnik, kirurg. Tako se približio najbliže pravu i odgovornosti i za istinu i za činjenje dobra. Istovremeno je znao da će svoje ciljeve ostvariti samo ako se odredi prema drugim ljudima, svom narodu i vjeri. Postao je i uvijek bio čovjekoljub, domoljub i bogoljub.

Liječnik

Dr. Njavro postao je liječnik, kirurg Vukovara dugo prije rata, agresije, razaranja i zločina. Onje svojim djelima stekao povjerenje cijelog grada. Građani su znali da on traži istinu o njihovim tegobama i potom djeluje da bi im bilo dobro ili barem bolje. od Na početku rata navršio je pedeset godina, stekao veliko iskustvo i povjerenje cijelog naroda. Napad na Vukovar bio je i izravna bitka između JNA i četnika s jedne, i dr. Njavre s druge strane. Oni su sa svih strana i svim oružjima napali trl ljude i grad, ubijajući, ranjavajući i razarajući - čineći zlo, a on se zatvorio u svoju bolnicu, u kiruršku salu i činio dobro. Što je bilo više napada i stradanja, to je on duže operirao i pomagao. Pred sam pad Vukovara dr. Vesna Bosanac je uputila zamolbu za pomoć, gdje god je mogla, pa tako i nama u Dubrovnik, koji smo bili pod opsadom, i sami vodili bitku za opstanak. Nismo im mogli pomoći i ja i danas " osjećam bol zbog toga. Molim moga prijatelja i kolegu i sve stradale da oprostite. Nismo mogli. Nakon što je osvojen Vukovar, hrvatska Vlada i JNA postigle su sporazum 18. studenoga o evakuaciji iz vukovarske bolnice, pod nadzorom Europske monitoring misije i Međunarodnog komiteta Crvenog križa. Tad je u bolnici bilo 450 ranjenih vojnika i više od 2.000 civila, svi su čekali evakuaciju. Dr. Njavro pokušao je goloruk braniti ranjenike i bolesnike od gomile naoružanih ljudi vođenih mržnjom. Odveli su ga u logor u Srbiji, a mnoge pacijente i ranjenike ostavili na Ovčari gdje su ih mučili i potom ubili.

Bitka za istinu

Četrnaest godina poslije vođenje proces pred Međunarodnim Krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY) protiv ofucira JNA, Mile Mrksića, Veselina Šljivančanina i Miroslava Radića, tzv. vukovarske trojke. Danski vojni liječnik Jan Alan Shou, član misije iz spomenutog sporazuma svjedočio je da ih je Šljivančanin spriječio da dođu do bolnice 20. studenoga 1991. Zadržali su ih dva sata, dok su bolesnici odvedeni iz bolnice. Dr. Njavro svjedočio je 2005. i 2006. godine. On se skoncentrirao na utvrđivanje istine i odgovornosti za masakr nad 264 ranjenika i pacijenata vukovarske bolnice koji su odvedeni 20. studenoga 1991. na Ovčaru, mučeni i ubijeni. Naveo je da je tada u bolnici vidio Šljivančanina i Radića, da je Šljivančanin vodio evakuaciju bolnice govoreći da on zapovijeda bolnicom, da je ovo njegova zemlja i da se njegove naredbe moraju provoditi. Šljivančanin je nadgledao Idvođenje ljudi od kojih je većina zavrila na Ovčari gdje su ubijeni.

Kada su članovi Europske misije i crvenog križa pušteni do bolnice, našli su uglavnom samo djecu i žene i nekoliko muškaraca. Preostale pacijente maltretirali su pijani srpski paravojnici. Na pitanje gdje su ljudi, Šljivančanin je rekao da su kriminalci uhapšeni i odvedeni u zatvor. Dr. Njavro se je izborio da sud i svijet upozna s istinom, ali sud, a u značajnoj mjeri ni svijet, nisu bili sposobni niti htjeli da ju shvate i da kazne počinitelje. Ovaj sud nije želio prihvatiti istinu ako ona nameće obvezu da se čini dobro. Odgovornost i zalaganje za istinu prenesena je na svih nas, ali najviše na Vas, današnju mladost Hrvatske. Ne može nešto biti prošlost ni zaboravljeno prije nego što se utvrdi istina.

Nakon ostvarene pobjede i obrane Hrvatske nisu imenovani junaci, kao nekada heroji, ali se zato provodi suđenje hrvatskim generalima, i kleveće

mrtve političare, posebno našeg predsjednika dr. Franju Tuđmana. Mi se lako odričemo počasnih naziva i nosimo teret suđenja, ali ne prihvaćamo da se Vas, mlade Hrvatske i svijet ne upozna sa istinom. Dio te beskompromisne istine je i prepoznavanje dr. Njavre kao dobrog čovjeka. A bio je dobar kao čovjek, kao liječnik i kao političar. Bio je dobar čovjek jer je bio istinoljubiv, skroman, human, i pobožan. Bio je dobar liječnik jer je bio kompetentan, požrtvovan i stvaran. Bio je dobar političar jer je bio smiren, naklonjen ljudima i milosrdan. Istodobno nije bio sitničav, častohlepan i korumpirano

Obrana Hrvatske je bila iznad svega obrana istine i dobra

Dr. Juraj Njavro započeo je braniti Hrvatsku kao dijete s četiri godine kad je prognan iz istočne Hercegovine u istočnu Slavoniju. Vi koji danas stvarate svoja iskustva, živjet ćete svoju slobodu i sami odlučiti kakvu Hrvatsku želite i takvu ćete stvarati. U ime nas branitelja ja vam želim poručiti, ma što Vam bilo tko rekao, da smo mi iznad svega branili i željeli Hrvatsku istine i dobra. Juraj Njavro je bio Mi.